

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ 1990

του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου (†)¹

(1η' μέρος)

Ένα δεύτερο χαρακτηριστικό του «νέου πολιτισμού» θά είναι ή θρησκευτική σύγχυση πού καλλιεργείται ήδη μέ πολλούς τρόπους, ιδιαίτερα στά πλαίσια της λεγόμενης «Νέας Έποχης». Καλλιεργείται συστηματικά ή άποψη πώς υπάρχει μόνο μία αλήθεια, πού είναι κοινή σέ όλες τίς θρησκευείες και πώς υπάρχουν πολλοί τρόποι προσέγγισης αυτής της «μίας αλήθειας» από μέρους της κάθε θρησκείας. Η τάση αυτή φαίνεται νά έχει επηρεάσει πολλούς, ακόμη και ανθρώπους πού είναι «αναπαγωγοί» τέτοιων ιδεών (έκπαιδευτικοί, δημοσιογράφοι, συγγραφείς, δάσκαλοι, καθηγητές, ακόμη και θεολόγοι, κληρικοί, κ. ο. κ.), μέ αποτέλεσμα νά αυξάνεται ή θρησκευτική σύγχυση μεταξύ του λαού.

Τή σύγχυση αυτή έπαυξάνουν ακόμη περισσότερο οί διάφορες φονταμεταλιστικές ομάδες άμερικανικής προέλευσης, πού πολλές φορές παρουσιάζονται στή χώρα μας σάν όρθόδοξες και έπιτυγχάνουν συνεργασία ακόμη και μέ κληρικούς. Αντιλήψεις και θέσεις άσυμβίβαστες μέ τό όρθόδοξο φρόνημα «περνούν» μερικές φορές και σέ κείμενα όρθοδόξων φορέων και μεγαλώνουν τή σύγχυση.

Ο σημαντικότερος κίνδυνος προέρχεται από τήν κίνηση του Μούν και τίς διάφορες οργανώσεις του, πού εμφανίζονται σάν «οίκουμενικές» και πέτυχαν σέ πολλές περιπτώσεις τή συνεργασία βασικών στελεχών των χριστιανικών Έκκλησιών και άπειλούν νά διαβρώσουν τό «Παγκόσμιο

Συμβούλιο Έκκλησιών», στό προεδρείο του οποίου υπάρχει μέλος πού εμφανίζεται σάν πάτρωνας βασικής όργάνωσης του Μούν.

Πρός τά έξω, ή κίνηση του Μούν δίνει τήν εντύπωση πώς άνέχεται και αναγνωρίζει όλες τίς θρησκείες, τίς όποιες θέλει νά «ένώσει», αλλά ή ένωση πού επιδιώκει προϋποθέτει τήν αναγνώριση των «Θεϊκών Αρχών» του Μούν, σύμφωνα μέ τίς όποιες ό ίδιος είναι ό «Κύριος της Δευτέρας Παρουσίας», ό «τέλειος Πατέρας», μέ τήν έννοια πού οί χριστιανοί αποκαλούν τόν Θεό Πατέρα.

Από τά έσωτερικά κείμενα της όργάνωσης του Μούν προκύπτει πώς στό κέντρο του ενδιαφέροντος βρίσκεται ή Όρθόδοξη Έκκλησία επειδή, όπως ισχυρίζεται ό Μούν, οί ξένες Έκκλησίες άπέρριψαν τήν κίνησή του. Γι' αυτό και ή όργάνωση καλει στά συνέδριά της Έλληνες θεολόγους και καθηγητές Θεολογικών Σχολών. Αυτοί προφανώς πηγαίνουν σέ τέτοιες συνάξεις μέ σκοπό νά μεταδώσουν τήν «όρθόδοξη μαρτυρία». Όμως ή κίνηση του Μούν έρμηνεύει διαφορετικά τό νόημα της παρουσίας τους. Παραθέτει «άποδείξεις» επηρεασμού των θεολόγων αυτών και αναμένει από αυτούς νά επηρεάσουν και άλλους, ιδιαίτερα τήν ιεραρχία της Έκκλησίας μας. Ταυτόχρονα, εκπαιδεύει στελέχη της, τά όποια έγγράφονται σέ Θεολογικές Σχολές, μέ προοπτική νά αναλάβουν ίσως μελλοντικά θέσεις-κλειδιά στίς διάφορες χριστιανικές Έκκλησίες.

Ένα τρίτο χαρακτηριστικό του πολιτισμού της δεκαετίας του 1990 είναι ή ιδεολογικοποίηση των περιοχών της ζωής.

1. Από τό άνέκδοτο έργο του: «Διαβρωτική Έπίδραση των "Αίρέσεων". Αντιαιρετική ποιμαντική στή δεκαετία του 1990».

Αιρέσεις και παραθρησκευτικές οργανώσεις δραστηριοποιούνται σήμερα πίσω από κινήσεις που εμφανίζονται με προσωπείο την ειρήνη, την εξουδετέρωση των εθνικών, πολιτικών και πολιτιστικών διαφορών, την εκπαίδευση, την υγεία, αλλά και τη μουσική, το χορό, τις καλές τέχνες, τον αθλητισμό κ. ο. κ. Οί κινήσεις που μας απασχολούν, δραστηριοποιούνται με την οργάνωση αθλητικών και πολιτιστικών φεστιβάλ, ενώ πρέπει εδώ να προσθέσουμε πως οί Ολυμπιακοί αγώνες αποτελούν κάθε φορά τό επίκεντρο της προσοχής τους και ετοιμάζουν ἔγκαιρα και συστηματικά την παρουσία τους σ' αυτούς, με στόχο τόν προσηλυτισμό των νέων.

Ένα τελευταίο χαρακτηριστικό του πολιτισμού της δεκαετίας του 1990, που υπογραμμίσαμε, είναι ή νέα ήθική που διαμορφώνεται ήδη. Τό χαρακτηριστικό της είναι ότι υπηρετεί τούς σκοπούς της κάθε οργάνωσης, που προβάλλονται με απόλυτη απαιτήση. Επομένως, καλό και ήθικό είναι πάντοτε ό,τιδήποτε υπηρετεί τόν «σκοπό». Η εξουδετέρωση κάθε αντίθετης θέσης ή όποιουδήποτε, που με τίς απόψεις ή τίς ενέργειές του παρακωλύει την επίτευξη του «σκοπού», λογίζεται ήθική πράξη.

Αυτός ό νέος πολιτισμός επιχειρείται τώρα να επιβληθεί σε Ανατολή και Δύση. Αυτό βλέπουμε ιδιαίτερα μετά την πτώση των συνόρων των Ανατολικών Χωρών.

Σ' αυτές τίς χώρες, οί αιρέσεις και οί παραθρησκευτικές ομάδες δροῦσαν παράνομα. Όμως βρίσκονταν εκεί. Ροδόσταυροι, Κρίσνα, οπαδοί του Ραζνίς, των βουδιστικών ομάδων που δροῦν στή Δύση, της «προφήτιδος» G. Wittek, του Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι, του γκουρού Σινμού, της Σαηντόλοτζυ, της ανθρωποσοφίας, ἔσπευσαν στίς χώρες της Ανατολικής Εὐρώπης και προθυμοποιούνται να προσφέρουν στούς λαούς που απογοητεύθηκαν από την μαρξιστική ιδεολογία τή δική τους ἐναλλακτική λύση!

Ιδιαίτερα ἀνησυχητικές είναι οί διασυνδέσεις του Μούν με τή Σοβιετική Ένωση. Η σύγκληση κοινού συνεδρίου στή Μόσχα από τόν Μούν και τή Ρωσική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀποδεικνύει πως ό κίνδυνος της διάβρωσης είναι ὑπαρκτός. Ἐξ ἄλλου, ή εταιρεία «Σκοπιά» διοχετεύει στίς Ανατολικές χώρες τά έντυπά της κατά τόνους και κάνει έντονη την παρουσία της εκεί.

Είναι φανερό πως στίς χώρες αυτές ὑπάρχουν ἐσφαλμένες πληροφορίες για την προέλευση, τό ἀληθινό πρόσωπο και τούς σκοπούς των οργανώσεων αυτών. Ἐκείνο που συμβαίνει με μερικούς θεολόγους και ἐκκλησιαστικούς παράγοντες στή Δύση, φαίνεται πως συμβαίνει εὐρύτερα στήν Ανατολή: Οί ὑπεύθυνοι φορεῖς πέφτουν θύματα της ἐξωτερικής προπαγάνδας των οργανώσεων αυτών και διαμορφώνουν τίς ἀντιλήψεις τους για τό «ἀληθινό πρόσωπο» αυτών των ομάδων, στηριζόμενοι στά κείμενα που οί ίδιες διοχετεύουν προς τά ἔξω, με σκοπό την παραοδήγηση και την ἐξαπάτηση ὄχι μόνο των ἀρμοδίων και της κοινής γνώμης, αλλά και μερικῶν ἐρευνητῶν, ιδιαίτερα καθηγητῶν πανεπιστημίου, οί ὅποιοι δέν ἔχουν πρόσβαση στίς ἀληθινές πηγές.

Αλλά ὑπάρχουν ἀσφαλῶς και ἄλλα αἷτια για την ἐξάπλωση αυτών των οργανώσεων στίς χώρες της Ανατολικής Εὐρώπης:

Η πτώση της μαρξιστικής ιδεολογίας και του κομμουνιστικού καθεστώτος, δημιούργησε τεράστια ὑπαρξιακά προβλήματα στούς πρώην πιστούς του. Τώρα ἀναζητοῦν ένα νέο νόημα ζωής και ἐλπίδα για τό μέλλον. Ο μαρξισμός, ή μέχρι τώρα θρησκεία για τίς εὐρύτερες μάζες του λαού και ιδιαίτερα των νέων, ἀποδείχθηκε ψευδής θρησκεία και ή εικόνα του «ἐχθρού» ἄλλαξε. Όμως στά πλαίσια του συστήματος αυτού, οί ἄνθρωποι ἀναζήτησαν την ἀσφάλεια, τή ζεστασιά και την ἀναγνώριση. Τώρα αισθάνονται πως είναι μετέωροι

καί δέν ἔχουν μάθει νά ἀντιμετωπίζουν τά προβλήματα πού συνδέονται μέ τήν ἐλευθερία, τή συμμετοχή στήν εὐθύνη καί τίς προσωπικές ἀποφάσεις. Εἶναι λοιπόν φυσικό νά ἀναζητοῦν ἐναλλακτικές λύσεις καί, πρό παντός, ἕνα νέο «Φύρερ».

Ἀλλά καί ἡ Ἐκκλησία ἐκεῖ εἶναι ἐντελῶς ἀνέτοιμη νά ἀντιμετωπίσει τά νέα ποιμαντικά προβλήματα καί τή «θρησκευτική ζούγκλα». Ἐαφνικά ὁ «ἐχθρός», στόν ὁποῖο εἶχε στρέψει ὀλόκληρη τήν προσοχή της, καί στήν ἀντιμετώπισή του διέθετε ἐμπειρία δεκαετιῶν, αὐτοεξουδετερώθηκε καί ἡ Ἐκκλησία φαίνεται πῶς δέν ἀντιλήφθηκε ἀκόμη τήν παρουσία τῶν αἰρέσεων καί τῶν παραθρησκευτικῶν ομάδων πού δέν κηρύττουν φανερά τόν πόλεμο, ἀλλά ἀποβλέπουν στή διάβρωση τῆς πολιτικῆς ζωῆς καί ὀλόκληρης τῆς κοινωνίας ἐκ τῶν ἔσω.

Φονταμενταλισμός

Ἡ τάση αὐτή ἐκπροσωπεῖται στόν χριστιανικό χῶρο ἀπό τίς λεγόμενες ὑπερδογματικές, χαρισματικές καί νεοπεντηκοστιανές ομάδες, πού τά τελευταῖα χρόνια παρουσιάζουν ραγδαία ἀνάπτυξη σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο. Οἱ φονταμενταλιστικές τάσεις τῶν ομάδων αὐτῶν προσδιορίζονται ἀπό τόν τρόπο πού χρησιμοποιοῦν τήν Ἁγία Γραφή, ἡ ὁποία ἐρμηνεύεται κατά γράμμα. Τό ἀπόλυτο κῶρος τῆς Βίβλου δέν ἀναφέρεται ἀπλῶς σέ θρησκευτικές ἀλήθειες ἢ στόν πνευματικό, ἀλλά σέ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς. Ἡ Ἁγία Γραφή χρησιμοποιεῖται ὡς ἐργαλεῖο γιά ὅλα. Ἀλλά ἐδῶ πρέπει νά παρατηρήσουμε πῶς δέν χρησιμοποιεῖται ἐξ ἴσου ὀλόκληρη ἡ Ἁγία Γραφή. Γίνεται ἐπιλογή ἰδιαίτερα σέ ὅ, τι ἀφορᾷ τήν ἠθική συμπεριφορά τῶν ὀπαδῶν.

Ὁ χριστιανικός φονταμενταλισμός ἀποτελεῖ φαινόμενο πού ἐμφανίστηκε στίς Η. Π. Α. κατά τίς ἀρχές τοῦ Κ' αἰῶνα καί συνιστοῦσε εἶδος ἀντίδρασης στή φιλελεύθερη προτεσταντική θεολογία καί ἐναντίον τοῦ μοντερνισμοῦ στήν Ἐκκλησία.

Ὅπως χαρακτηριστικά ἀναφέρει ὁ G. Kuenzlen «ἡ ἐμφάνιση τοῦ φονταμενταλισμοῦ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ ἐκκοσμικευμένου πολιτισμοῦ (Moderne) ἔλαβε διαφοροετική πορεία ἀπό ἐκείνη, τήν ὁποία ἐγγυόταν ἡ πίστη στή διάνοια» (G. Kuenzlen, Feste Burgen: Protestantische Fundamentalismus und die Säkulare Kultur der Moderne, aus Politik und Zeitgeschichte B 33/92, 7 August 1992, σ. 3-10).

Ὁ ὅρος ἀναφέρθηκε ρητά γιά πρώτη φορά στόν τίτλο μίας σειρᾶς, πού ἐκδόθηκε στό διάστημα 1909-1915 στίς Η.Π.Α., μέ τίτλο The Fundamentals-A testimony to the Truth (Τά θεμελιώδη-Μία μαρτυρία τῆς ἀλήθειας). Ἰδρύθηκε τότε, ἡ Worlds Christian Fundamentals Association.

Ἡ νέα τάση ἀποτελεῖ ἀντίδραση στόν μοντερνισμό, ὁ ὁποῖος εἰσῆλθε καί στό χῶρο τῶν ἐκκλησιῶν. Ἡ σύνδεση τοῦ μοντερνισμοῦ μέ τήν Ἐκκλησία, ἐκφράστηκε ἀπό τήν φιλελεύθερη θεολογία.

Τά κύρια χαρακτηριστικά αὐτοῦ τοῦ φονταμενταλισμοῦ μποροῦμε νά τά συνοψίσουμε στά ἐξῆς:

Ἐμμονή στήν κατά γράμμα θεοπνευστία τῆς Βίβλου. Γιά ὀρισμένες ομάδες, ἡ Ἁγία Γραφή ὑπαγορεύθηκε κατά λέξη ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Ἀπόρριψη τῶν συμπερασμάτων τῆς μοντέρνας ἐπιστήμης, πού ἔρχονται σέ ἀντίθεση μέ τό γράμμα τῆς Βίβλου.

Ὅσοι δέν δέχονται τά θεμελιώδη δόγματα τῆς κίνησης, δέν λογίζονται χριστιανοί.

Ἡ πολιτική πρέπει νά εἶναι χριστιανική μέ τήν φονταμενταλιστική ἔννοια. Ἡ Πολιτεία πρέπει νά ἐκπροσωπεῖ στήν πράξη τίς φονταμενταλιστικές ἀλήθειες.

Στή δεκαετία τοῦ 1960, ὁ φονταμενταλισμός ἐμφανίστηκε ὡς «ἐναλλακτική ἐπιστήμη».

Ἡ κρίση πού δημιούργησε στίς Η. Π. Α. ὁ πόλεμος τοῦ Βιετνάμ καί ὁ θρησκευτικός ἀποχρωματισμός τῆς κοινωνίας, συνετέλεσαν στήν ἀναβίωση τῶν φονταμενταλι-

SUN MYUNG MOON (1920-2012) Ένας ακόμη ψευδομεσσίας

του Πρωτοπρ. Βασιλείου Γεωργοπούλου.
Λέκτορας Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.

Στις 3-9-2012, ή παγκόσμια κοινή γνώμη πληροφορήθηκε τον θάνατο του υπερέλικα νοτιοκορεάτη ψευδομεσσία Sun Myung Moon, ο οποίος είχε ιδρύσει μία από τις μεγαλύτερες και τις πλέον αμφιλεγόμενες παραθρησκευτικές κινήσεις παγκοσμίως (κατ' άλλους ένα νέο θρησκευτικό κίνημα) τή λεγόμενη Ένωτική Έκκλησία (Unification Church), γνωστή επίσης και ως σέκτα του Moon.

Ο αρχικός πυρήνας τής Ένωτικής Έκκλησίας δημιουργήθηκε τό 1954. Άνήκει

στις παραθρησκευτικές οργανώσεις που συνδυάζουν ταυτοχρόνως και ένα ποικιλόμορφο οικονομικό ακτιβισμό¹ ενώ δραστηριοποιείται διεθνώς μέ περισσότερες από εκατό θυγατρικές οργανώσεις- δορυφόρους².

1. Βλ. Neue Jugendreligionen, Bewegungen indischer Herkunft, neue Weltanschauungsgruppen, 1986³, σ. 5.

2. Αναλυτικά τις οργανώσεις - δορυφόρους τής Ένωτικής Έκκλησίας βλ. *Jugendreligiöse Institutionen und deren Co-Organisationen, Guruistische Bewegungen und Psychokulte*, 1986, σσ. 129 - 139. **Fr - W. Haack**, *Jesus Christus und/ oder Sun Myung Mun*, 1989, σσ. 37-40.

στικῶν τάσεων. Η κίνηση αυτή χρησιμοποίησε τήν ηλεκτρονική και έλαβε μεγάλες διαστάσεις. Έκατομμύρια άνθρωποι όδηγήθηκαν κάτω από φονταμενταλιστική έπιρροή.

Στό μεταξύ, ό κατάλογος τῶν θεμάτων διευρύνθηκε. Περιελήφθησαν θέματα όπως: ή έναντίωση στις άμβλώσεις, ή αντίθεση στό φεμινιστικό κίνημα και ή θέση υπέρ τής θανατικῆς ποινῆς.

Όμως, τό θέμα που δεσπόζει στό ένδιαφέρον τῶν φονταμενταλιστῶν είναι ή πολιτική και ή προβολή σ' αυτό τό χώρο χιλιαστικῶν-μεσσιανικῶν τάσεων. Μερικές ομάδες κηρύττουν τή βίαη έπιβολή του προγράμματος τῶν «τέκνων του Θεου» προκειμένου νά έξουδετερωθεϊ τό «στρατόπεδο του Διαβόλου» (Dualismus). Βλέπουμε δηλαδή τήν θεολογικοποίηση τής πολιτικῆς και τήν πολιτικοποίηση τής θεολογίας. Η θεολογία γίνεται έδω όργανο τής πολιτικῆς μέ σκοπό τήν έπιβολή τής «ιδε-

ώδους πολιτικῆς τάξεως», κάτι αντίστοιχο μέ τον ισλαμικό φονταμενταλισμό. Στό θρησκευτικό αποχρωματισμό τής κοινωνίας και στην περιθωριοποίηση θρησκευτικῶν λειτουργῶν, διαβλέπεται μία άπειλή που στρέφεται έναντίον του «άγίου» και έναντίον αυτῶν που θεωροῦνται φύλακες του «άγίου».

Μπροστά στη νέα πραγματικότητα, όπως διαμορφώνεται στη δεκαετία του 1990, ή αντίαιρετική ποιμαντική πρέπει νά αλλάξει προτεραιότητες. Βασικός στόχος δέν πρέπει νά είναι ή άπλη θρησκευτική αντιπαράθεση ή ό θρησκευτικός διάλογος, αλλά ή διασαφήνιση τῶν συσχετισμῶν τῶν διαφόρων ομάδων, ή διερεύνηση τῶν άληθινῶν προθέσεων, τῶν μεθόδων και τῶν σχεδίων τους, τῶν πραγματικῶν σκοπῶν τους. Μέ άλλα λόγια, ή αναζήτηση του άληθινου προσώπου, πίσω από άπειρα προσωπεϊα.

Τέλος

Ἡ κίνηση τοῦ Μοοῦ ὁργανώθηκε καί λειτουργεῖ σάν μιὰ πολυεθνική ὁργάνωση. Δραστηριοποιεῖται ταυτοχρόνως στό ἐμπόριο (ἴδρυσε ἐταιρεία παραγωγῆς ὀπλων), στίς ἐπενδύσεις, στά Μ.Μ.Ε., στό χρηματοοικονομικό καί πολιτικό ἐπίπεδο (π.χ. συστηματική καί ὁργανωμένη διεθνῶς ἀντικομμουνιστική δραστηριότητα) σέ συδυσασμό πάντα μέ τή δημιουργία θρησκευτικῶν, ἐκπαιδευτικῶν καί πολιτιστικῶν ὁργανισμῶν καί δράσεων καί ὅλα αὐτά μέ τή μορφή τῶν συγκοινωνούντων δοχείων³.

Ἐπίσημο κείμενο τῆς σέκτας ἀποτελεῖ τό βιβλίο τοῦ ψευδομεσσία «Θεϊκές Ἀρχές», μέ πολλές ἐκδόσεις μέχρι σήμερα καί διάφορες παραλλαγές. Ἀπό τό σύνολο τῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν τῆς ὁργάνωσης, θά ἀναφερθοῦμε συνοπτικά στίς θέσεις τοῦ ψευδομεσσία μόνο γιά τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Κατά τούς ἰσχυρισμούς τοῦ Μοοῦ τοῦ ἀποκαλύφθηκε ὁ Χριστός σέ ἡλικία 16 χρονῶν καί τοῦ ζήτησε νά ὀλοκληρώσει τό ἔργο Του⁴.

Ἔτσι ὁ Μοοῦ θεωρεῖται γιά τήν Ἐνωτική Ἐκκλησία -καί κατά τίς διακηρύξεις του- ὁ νέος Μεσσίας πού θά ὀλοκληρώσει τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ καί θά ὑποτάξει τόν σατανᾶ πλήρως καί θά ἐνώσει τήν ἀνθρωπότητα σέ μιὰ οἰκογένεια, γιατί τό σωτηριῶδες ἔργο τοῦ Χριστοῦ ἦταν κατ' αὐτόν ἀνεπαρκές⁵.

Τά θαύματα τοῦ Μωυσῆ ἦταν μεγαλύτερα ἀπό τοῦ Χριστοῦ⁶. Ὁ Χριστός ἀπέτυχε νά ὀλοκληρώσει τό ἔργο Του⁷. Ὁ ἴδιος ὁ Μοοῦ ἰσχυριζόταν ὅτι αὐτός εἶναι τό νέο ὄργανο, μέσω τοῦ ὁποίου ὁ Θεός ἀποκαλύπτει στόν κόσμον τήν οὐράνια ἀγγελία. Αὐτοχαρα-

κτηριζόταν καί θεωρεῖται ἀπό τούς ὀπαδούς του ὡς «Τρίτος Ἀδάμ» καί «Κύριος τῆς Δευτέρας Παρουσίας»⁸.

Ὁ Μοοῦ διαπίστωνε στή ζωή καί τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ δύο βασικά λάθη τά ὁποῖα τόν ἐμπόδισαν νά ὀλοκληρώσει τήν ἀποστολή Του. Τά δύο αὐτά λάθη ἦταν, πρῶτον τό ὅτι δέν νυμφεύτηκε καί ἔτσι δέν μπόρεσε νά δημιουργήσει τήν τέλεια καί ἰδανική οἰκογένεια⁹ καί, δεύτερον, τό ὅτι δέν ἀπέφυγε τή σταύρωση¹⁰. Τό πάθος τοῦ Χριστοῦ δέν ἔχει καμμία σωτηριολογική σημασία ἢ ἀξία, στερεῖται περιεχομένου, ἦταν ἀπλῶς, κατά τούς ἰσχυρισμούς τοῦ Μοοῦ, μιὰ ἀποτυχία¹¹.

Ἡ σταύρωση τοῦ Χριστοῦ καί ἡ θέση τῆς στό ὅλο σωτηριολογικό ἔργο Του χαρακτηρίζεται ὡς τραγωδία. Ἡ πίστη σ' αὐτήν εἶναι μιὰ πλάνη πάνω στήν ὁποία, ἔλεγε ὁ Μοοῦ, οἰκοδομήθηκε ὁ χριστιανισμός¹².

Ἡ παραδοσιακή χριστιανική κατανόηση τοῦ σωτηριολογικοῦ ἔργου τοῦ Θεανθρώπου, κατά τίς ἀντιλήψεις τῆς Ἐνωτικῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ μιὰ μεγάλη παρεξήγηση τόσο τοῦ σκοποῦ τοῦ Θεοῦ, ὅσο καί τῆς ἀποστολῆς τοῦ Χριστοῦ. Ὑποστήριζε μάλιστα ὅτι πρέπει οἱ χριστιανοί νά ἀπελευθερωθοῦν ἀπό αὐτές τίς ἐσφαλμένες κατανοήσεις καί νά ἀποδεχθοῦν τό δικό του τρόπο κατανόησης τῶν γεγονότων¹³. Οὐδεμία ἐπίσης σημασία ἔχει στό σύστημα τοῦ Μοοῦ καί ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Ἐν προκειμένῳ, εἶναι ἐπιβεβλημένο νά ἐπισημανθεῖ κάτι ἀκόμα πιό παράδοξο: Ὁ ἰδρυτής τῆς Ἐνωτικῆς Ἐκκλησίας εἶχε συγκρίνει τόν Χριστό μέ τόν Χίτλερ. Κατά τόν

3. Βλ. J. G. Melton, *Encyclopedic Handbook of Cults in America*, 1992, σσ. 301-304.

4. Βλ. Georg Schmid - Georg Otto Schmid (Hrgs), *Kirchen - Sekten - Religionen*, 2003, σ. 231.

5. Ὁπ. π., σ. 231. Πρβλ. Fr - W. Haack, *Die neuen jugendreligionen*, 1979¹⁸, σσ. 28, 32.

6. Βλ. *Ein Prophet spricht heute. Die Worte des Rev. San Myung Mun*, (Hrgs: Vereinigung Kirche e. V), 1976², σ. 119.

7. Βλ. *Ein Prophet spricht heute*, ὄπ. π., σ. 127.

8. Βλ. Nigel Scotlad, *A Pocket Guide to Sects & New Religions*, 2005, σ. 197.

9. Βλ. *Ein Prophet spricht heute*, ὄπ. π., σ. 127.

10. Βλ. Fr - W. Haack, *Die neuen jugendreligionen*, ὄπ. π., σσ. 29-20.

11. Βλ. *Ein Prophet spricht heute*, ὄπ. π., σ. 123.

12. Βλ. Rev. San Myung Mun, *Die Zukunft des Christentums*, 1975, σ. 97.

13. Βλ. Rev. San Myung Mun, *Die Zukunft des Christentums*, ὄπ. π., σ. 97.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ 5ης & 6ης ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

του κ. Βησσαρίωνα Μπακόλα,
Παρέδρου Παιδ. Ίνστ.- Έπιθεωρητού

Μιά δασκάλα Σχολείου τής Ραφήνας, σέ αυτό τόν δύσκολο καιρό γιά κάθε έργαζόμενο μέ εξάρτηση, ανέπτυξε τίς έπιστημονικές, τίς παιδαγωγικές, τίς διδακτικές, τίς παιδοψυχολογικές απόψεις της, έπισημαίνοντας τήν προσοχή μας στή νέα σχολική Γραμματική τής Ε' και ΣΤ' του δημοτικού σχολείου.

Διδάχτηκα πολλές Γραμματικές και είναι φυσικό νά μή μπορώ νά πειθαρχώ σέ κανόνες έστω μιās από αυτές τίς γραμματικές. Έτσι, έλπίζω νά έχω κατανόηση και άνοχη από τούς αναγνώστες του «Διαλόγου» και φυσικά δέν είμαι Γλωσσολόγος.

Άκόμη, δέ λησμόνησα ποτέ τήν σεβαστή μου Γιαννιώτισσα δασκάλα κ. Μαρίνα, πού τό 1947-48, -έπικίνδυνη γιά τά Σουλιωτοχώρια έποχή- στό έπίσημο Πρόγραμμα είχε και μία ώρα «Έλεύθερη Ανάγνωση» από

κείμενα πού προσπαθούσαμε νά βρούμε μόνοι μας.

Η δασκάλα του Δημοτικού τής Ραφήνας -παιδαγωγός στην πράξη και πέρα από τήν κατά τεκμήριο έπιστημονική κατάρτισή της- περιγράφει στό κείμενό της τό καθημερινό της βίωμα -έχοντας μπροστά της άθώα Έλληνόπουλα- και μέ συναίσθημα ύψηλης ευθύνης, έδωσε τό κείμενό της στό πρωτοβάθμιο έπιστημονικό-συλλογικό της όργανο. Ο σύλλογος τό δημοσιοποίησε διαδικτυακά. Σημειωτέον ότι δέν του άναγνωρίζεται από τό συγκεντρωτικό μας εκπαιδευτικό σύστημα ή έλάχιστη έπιστημονική άυτονομία κάτι πού άπετέλεσε αίτημα από τήν έποχή άκόμη των πρό του 1950 εκπαιδευτικών.

Μετά τήν άνάρτηση του κειμένου στό διαδικτυο ξέσπασε πόλεμος. Γράφτηκαν

Μοον, ό Χίτλερ είχε πάρα πολλές όμοιότητες μέ τόν Χριστό. Λόγω των όμοιοτήτων τους, ό Χίτλερ ήταν ένας τύπος του Χριστού, αλλά στή σατανική του έκδοχή. Τούς διαφοροποιούσε μόνο ή θέλησή τους, πού ήταν αντίθετες¹⁴.

Θά ολοκληρώσουμε τή μικρή αυτή αναφορά μας μέ μία άκόμη καίρια έπισήμανση σχετικά μέ τό χριστιανικό προσωπειο πού χρησιμοποιεί προς τά έξω ή κίνηση. Οί προτεσταντικές Όμολογίες τής Κορέας στή διακήρυξή τους στις 12-5-1975 άναφέρουν ότι ή Ένωτική Έκκλησία δέν ανήκει στον χριστιανικό κόσμο, καθώς άμφισβητεί τήν

Τριαδικότητα του Θεού, τή θεότητα του Χριστού και τήν σπουδαιότητα τής σταύρωσής Του¹⁵.

Και στήν περίπτωση Μοον ισχύει στό άκέραιο ή θέση του άγίου Ίουστίνου του Φιλοσόφου και Μάρτυρος «πολλοί, γάρ, και άθεα και βλάσφημα και άδικα έν όνόματι Αυτού παραχαράσσοντες έδίδαξαν, και τά από του άκαθάρτου πνεύματος διαβόλου έμβαλλόμενα ταίς διανοίαις αυτών έδίδαξαν και διδάσκουσι μέχρι νυν»¹⁶. (1)

14. Βλ. Fr - W. Haack, *Die neuen jugendreligionen*, όπ. π., σ. 31.

15. Βλ. O Sek - Keun, *Der Volksglauben und das Christentum in Korea*, 1979, σ. 612. Πρβλ. Fr-W. Haack, *Jesus Christus und/ oder San Myung Mun*, όπ. π., σ. 15.

16. Βλ. Αγ. Ίουστίνου, *Διάλογος*, 82, PG 6,669 C.

πολλά, πάρα πολλά... Η δικαιολογημένη θύελλα ἀφορᾶ κυρίως τὴν 36η σελίδα τῆς νέας Γραμματικῆς.

Στὴ σελίδα αὐτὴ ἐμφανίζονται, ἐκτός τῶν ἄλλων:

1^ο μόνο τὰ φωνήεντα: α, ε, ι και ο. Ἀπὸ τὰ 7 πού ἔχουμε μάθει, λείπουν τὰ **η, ω** καὶ **υ**.

2^ο μόνο τὰ σύμφωνα: β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, ν, π, ρ, σ, τ, φ και χ. Ἀπὸ τὰ 17 πού ἔχουμε μάθει λείπουν τὰ **ξ** καὶ **ψ**.

Αὐτὰ ἀναφέρονται στὴν 39η σελίδα καὶ ἐπαναλαμβάνονται στὴν 56η, ὡς ὑπόμνηση γιὰ ἐμπέδωση. Βέβαια σὲ αὐτὲς τίς σελίδες ἀναφέρονται τὸ **ου** ὡς φωνήεν καὶ τὰ **γκ, μπ, ντ**, ὡς σύμφωνα.

Γίνεται ἀπλή ἀναφορὰ γιὰ 24 γράμματα, ἀναφέρονται τὰ δίψηφα φωνήεντα **ου, αι, οι, υι** καὶ τὰ δίψηφα σύμφωνα **μπ, ντ, γκ, γγ**.

Ἐξαφανίζονται τὰ **η, υ, ω**, καὶ τὸ **τζ, τσ**.

Υπάρχει ἓνα ἀνακάτωμα ὀρολογίας, φθόγγων, γραμμάτων, συμφώνων, φωνηέντων, ἄραγε γιὰ σύγχυση;

Τὰ ἀνωτέρω ἀφοροῦν στοῦ Φθογγολογικό, ἓνα τεράστιο μέρος τῆς Γραμματικῆς μὲ πάρα πολλοὺς ὅρους κι ἐμεῖς πού εὐτυχῶς ἔχουμε ἐμπειρίες, π.χ. ἀπὸ ἀπλή ἀβλεψία τῆς ὑπογεγραμμένης, καταλαβαίνουμε τώρα τὴν μὴ ἀθῶα ἀνάμειξη, ἀλλαγὴ, πρόσθεση, ἀφαίρεση κ.λ.π. ὄρων.

Αὐτὰ εἶναι τὰ γεγονότα καὶ δὲν θὰ προχωρήσω σὲ σχολιασμό.

Θὰ ὑπογραμμίσω ὅμως τὴ φράση αὐτὴ, πού τόσο προκλητικὰ καὶ προσβλητικὰ χρησιμοποιεῖ ὁ Πρόεδρος τοῦ Κέντρου Ἑλληνικῆς Γλώσσας: «σὲ παλαιότερες - προεπιστημονικὲς σχολικὲς γραμματικὲς...». Ἡ δήλωση αὐτὴ μπορεῖ ἄραγε νὰ θεωρηθεῖ ἐπιστημονικὴ;

Ἡ Ἐκπαιδευτικὸς πού παιδαγωγεῖ καὶ συντηρεῖ ἀξίες δοκιμασμένες ἀπὸ πολλές προηγούμενες γενεές δασκάλων καὶ γονέων ἔχει ὑποχρέωση νὰ μεταφέρει αὐτὲς τίς

ἀξίες στὶς νεώτερες γενεές καὶ νὰ ἐκφράζεται ἐλεύθερα.

Ἐπιτρέπεται νὰ στοχοποιεῖται ἢ κάποια ἔκφραση, ἢ κάποια ἔστω λανθασμένη γνώμη, ἀπὸ τὴν πανίσχυρη Ἐξουσία τοῦ Τύπου, τοῦ Καθηγητικοῦ κατεστημένου κ.ο.κ.; Τώρα, μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια, πού γίνεται λόγος γιὰ τὴν ξεχασμένη, ὑποβαθμισμένη, καταργημένη Γραμματικὴ, θυμήθηκαν ἀπειλητικὰ τὴν ἀξιολόγηση, πού δὲν δέχονται γιὰ τὸν ἑαυτό τους; Αὐτοὶ πού ποτέ δὲν κατέδειξαν τὴν σκοπιμότητα τῆς μεταμεσονύκτιας πρόσθεσης τοῦ ἄρθρου 30 στὸν τότε ψηφιζόμενο Νόμο 1304/82; Τότε πού ἀντισυνταγματικὰ τέθηκαν τὰ θεμέλια τοῦ Ἐθνικοῦ ἀποπροσανατολισμοῦ διὰ τοῦ Περιεχομένου τῆς Ἐκπαίδευσης;...

Μὲ πολὺ κόπο βρῆκα 6 παλαιὲς σχολικὲς γραμματικὲς, διαφόρων τάξεων, βαθμίδων καὶ κρατικὲς τοῦ Ο.Ε.Δ.Β. Ἡ πληρῆστη καὶ πολὺ περιεκτικὴ, εὐχρηστὴ μὲ κείμενα καὶ χωρὶς καρικατοῦρες εἶναι αὐτὴ τῆς Δ' Δημοτικοῦ. Εἶναι ἡ 8η ἔκδοση τοῦ 1982, μὲ μία μόνο συγγραφέα σὲ 185.000 ἀντίτυπα. Στὸ μισό τῆς σελίδας 9, παρουσιάζει τὰ 7 φωνήεντα καὶ τὰ 17 σύμφωνα. Καλύπτει τὸν Τριανταφυλλίδη, πού γιὰ τὴν προσέγγιση τῶν γραμματικῶν φαινομένων χρησιμοποιεῖ κείμενα λογοτεχνῶν μὲ Ἑλληνοχριστιανικὸ περιεχόμενο.

Περίπου τὸ ἴδιο παρουσιάζουν ὡς πρὸς τοὺς φθόγγους, τὰ φωνήεντα καὶ τὰ σύμφωνα καὶ οἱ ἄλλες σχολικὲς γραμματικὲς τοῦ Δημοτικοῦ, τοῦ Γυμνασίου, τοῦ Λυκείου, Γραμματικὲς Νεοελληνικῆς, Καθαρεύουσας καὶ Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσας.

Μὲ λάθη, ἔστω, παραλείψεις καὶ ἀτέλειες, δίνει στὸν Ἑρευνητὴ, εἰκόνα **Μιᾶς Ἑννείας Ἑλληνικῆς Γλώσσας** ἀπὸ τὰ Ὀμηρικὰ χρόνια μέχρι σήμερα. Πολλὰ ἑκατομύρια σχολικὰ βιβλία Γραμματικῆς, γιὰ πολλές γενεές, ἔχουν τυπωθεῖ μὲ διακριτὴ Ἑλληνικὴ ταυτότητα στὰ κύτταρά τους

ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΟ ΨΕΥΔΕΠΙΓΡΑΦΟ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΒΑΡΝΑΒΑ»

του κ. Λάμπρου Σκόντζου,
Θεολόγου-Καθηγητού

Τό ἔχουμε ξαναγράψει: Εἶναι πιά ἀναμενόμενο, σέ ὅλες τίς μεγάλες ἐορτές τῆς Ἐκκλησίας μας νά προβάλλονται διάφορα κείμενα «βόμβες» τῶν χριστιανομάχων, προκειμένου νά κλονιστεῖ ἡ πίστη τῶν χριστιανῶν στό Θεῖο Πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Νά «ἀποδειχτεῖ» κάλπικη ἡ πίστη μας. Νά «γκρεμιστεῖ» τό χριστιανικό οἰκοδόμημα, τό ὁποῖο (κατ' αὐτούς) «βασανίζει» τήν ἀνθρωπότητα!

Ἔτσι κι ἐφέτος τήν χαροποιό πασχάλιο περίοδο ἦρθε στό φῶς «καινούργια βόμβα»

κατά τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐγινε πομπωδῶς γνωστή ἡ ὑπαρξη «εὐαγγελίου» στήν Τουρκία, πού μάλιστα κάποιοι ἔσπευσαν νά τό ὀνομάσουν ὡς τό χαμένο πρωτότυπο «εὐαγγέλιο τοῦ Βαρνάβα»! Τήν εἶδηση ἔφερε στή δημοσιότητα ἡ βρετανική ἐφημερίδα «Daily Mail». Σύμφωνα μέ τό δημοσίευμα, τό «εὐαγγέλιο» βρέθηκε πρίν ἀπό 12 χρόνια στήν Τουρκία. Κατασχέθηκε ἀπό τίς τουρκικές ἀρχές ἀπό κάποιους ἀρχαιοκάπηλους, οἱ ὁποῖοι, τό κατεῖχαν μαζί μέ ἄλλα ἀρχαιολογικά εὐρήματα. Φυλασσό-

πού εἶναι τά 24 γράμματα. Ἐνα κύτταρο ἀνμολυνθεῖ ἔρχεται ἡ σειρά ὄλων μετά.

Μήπως στό ὄνομα τῆς ἀπλοποίησης μέ τίς τεχνητές δυσκολίες, βαδίζουμε στό ἐπόμενο στάδιο φωνητικῆς Γραμματικῆς π.χ. «Ι ΕΛΙΝΙΚΙ ΓΛΟΣΑ» καί μετά πολύ εὐκόλα στόν συγκρητισμό τῆς «Νέας Ἐποχῆς»: «Ι ΕΛΙΝΙΚΙ ΓΛΟΣΑ»;

Μέ τά ψυχοαρκωτικά τῆς εὐκολίας, τῆς γραφικῆς καρικατούρας, τῆς ἐποπτικῆς εἰκονικῆς κατάχρησης, τοῦ πολλαπλοῦ ἐρεθισμοῦ ἀπό τά σύγχρονα μέσα, περάσαμε σέ ταχύτατες βαθιές ψυχολογικές μεταβολές, ὡς πρόσωπα, ὡς Λαός, ὡς Ἔθνος.

Ἀπευθύνω θερμή παράκληση πρὸς κάθε υπεύθυνο, νά μελετήσῃ λίγες σελίδες ἀπό τό κλασσικό βιβλίο τοῦ Ρωσικῆς καταγωγῆς Nicholas Hans «Comparative Education», «The linguistic factor». Ζητῶ συγνώμη, πού ἀναγκάζομαι νά παραπέμψω σέ ὑπογράφοντες Γλωσσολόγους ἀγγλόφωνων πανεπιστημίων.

Κύριοι 140 εἰδικοί Γλωσσολόγοι διαφό-

ρων Πανεπιστημίων, οἱ Μεταρρυθμίσεις στήν Παιδεία εἰδικά, ἐπιδιώκονται μέ εὐρύτατες συναινέσεις σέ μεγάλο βάθος χρόνου. Πρόχειρα λοιπόν σᾶς παραπέμπω στόν Ἐκπαιδευτικό Νόμο 1944 τῆς Μ. Βρετανίας, πού καθόρισε νέο Προσανατολισμό καί πού βρίσκεται ἀκόμη σέ ἐξέλιξη. Τό πρόβλημα εἶχε τεθεῖ ἀπό τό 1924. Δέν εἶναι ἔτσι κ. Μπαμπινιώτη;

Σέ ποιά βάσανο -Διεπιστημονική, Κοινωνιολογική, Πολιτική, Παιδοψυχολογική, Συγκριτικῆς Παιδείας, συμμετοχῆς φορέων Πολιτείας, Ἐκκλησίας, Ὁργανώσεων, κομμάτων...-, μπήκε τό ἀξιόλογο βιβλίο σας τῆς Γραμματικῆς γιά νά γίνῃ πνευματική τροφή τῶν Παιδιῶν μας καί τοῦ Ἔθνους;

Ἡ ἱστορική μνήμη τῆς Ἐθνικῆς Συνείδησης γιά τά φωνήεντα **η, υ, ω** καί γιά τά σύμφωνα **ξ, ψ**, πού ἔπασαν ἀπό τήν χαρτοσακούλα τοῦ Καρικατούρα παραπέμπει σέ Ψυχοαρκωτικά στήν Παιδεία. Εἶναι σοβαρή βλάβη στά κύτταρα τοῦ Λόγου.

ταν μέχρι τον περασμένο Φεβρουάριο στο «Παλάτι της Δικαιοσύνης», στην Άγκυρα, και σήμερα φυλάσσεται «μέ δρακόντεια μέτρα ασφαλείας» στο Μουσείο Έθνογραφίας της Άγκυρας.

Κανένας δέ γνωρίζει την πραγματική προέλευση του «εὐαγγελίου» και τό χρόνο της συγγραφής του. Τουρκοί «ειδικοί» ανάγουν τή συγγραφή του στον 5ο μ.Χ. αιώνα και ὑποστηρίζουν, ὅπως ἀναφέραμε, ὅτι πρόκειται γιά τό χαμένο «εὐαγγέλιο τοῦ Βαρνάβα». Τό βιβλίο εἶναι γραμμένο σέ δέρμα, σέ μιὰ ἀραμαϊκή διάλεκτο, κάποιας συριακῆς ἐπαρχίας. Κάποιοι ἔσπευσαν νά ὑποστηρίξουν ὅτι προέρχεται ἀπό τήν Κύπρο, γιά νά στηρίξουν τήν ἀποψή τους ὅτι συγγραφέας του εἶναι ὁ ἀπόστολος Βαρνάβας, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστόν ἔδρασε καί ὑπέστη μαρτυρικό θάνατο στήν Κύπρο!

Οἱ πρῶτοι πού δήλωσαν ἔντονο ἐνδιαφέρον γιά τό «εὐαγγέλιο» ἦταν τό ἰσλαμικό θεοκρατικό καθεστῶς τοῦ Ἰράν. Μελετῶντας -ὑποτίθεται- «ειδικοί» Ἰρανοί τό «εὐαγγέλιο» διαπίστωσαν πῶς τό περιεχόμενο του εἶναι θρίαμβος γιά τό Ἰσλάμ, τό ὁποῖο «ἀποδεικνύεται» ὡς «ἡ μόνη ἀληθινή θρησκεία». Τά δημοσιεύματα ἀναγγέλλουν μέ πομπῶδεις τίτλους «τό τέλος τοῦ Χριστιανισμοῦ» καί ὅτι «ἡ πλήρης δημοσίευσή του θά ταρακουνήσει τόν κόσμο!» Ὑποστηρίζουν ὅτι ἀναφέρεται στό «εὐαγγέλιο» πῶς ὁ Ἰησοῦς δέν σταυρώθηκε καί ἄρα δέν ἀνέστη. Σέ ἄλλο σημεῖο ἀναφέρει πῶς ὁ Ἰησοῦς προφήτευσε τήν ἔλευση τοῦ Μωάμεθ, ὡς δήθεν «τόν τελευταῖο καί μεγαλύτερο προφήτη»!

Φονταμενταλιστές στό Ἰράν ἀρχισαν νά πλάθουν σενάρια γιά τήν «μεταχριστιανική ἐποχή», ἔχοντας πλέον δεδομένο πῶς τό ἀνακαλυφθέν «εὐαγγέλιο» θά «γκρεμίσει τό χριστιανικό οἰκοδόμημα»!

Τό Βατικανό δήλωσε, ὅταν ἔγινε γνωστή ἡ ὑπαρξη τοῦ «εὐαγγελίου», ἀπλᾶ, ὅτι

ἐπιθυμεῖ νά τό μελετήσει, χωρίς νά κάνει κανένα σχόλιο!

Γιά ὅσους γνωρίζουμε τήν λεγομένη ἀπόκρυφη γραμματεία τῶν πρωτοχριστιανικῶν χρόνων δέν μᾶς ἐκπλήσσει ἡ «ἀνακάλυψη» τοῦ ἐν λόγω «εὐαγγελίου». Οἱ ἀνώνυμοι καί εὐφάνταστοι συγγραφεῖς τους κινοῦνται στό χῶρο τῆς αἵρεσης καί τῆς πολεμικῆς κατά τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ Ἐκκλησία δεινοπάθησε τούς πρῶτους αἰῶνες ἀπό αὐτά τά κείμενα, τά ὁποῖα γιά νά ἔχουν κῦρος, οἱ ἀνώνυμοι καί ἄγνωστοι συγγραφεῖς, τά ἀπέδιδαν σέ γνωστά σημαίνοντα πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας καί γι' αὐτό τά χαρακτηρίζουμε καί τά ὀνομάζουμε ψευδεπίγραφα. Ὄνομάζονται καί «ἀπόκρυφα», γιατί οἱ συγγραφεῖς τους αἵρεσιάρχες τά προόριζαν μόνο γιά τούς μνημένους στίς αἵρετικές τους ὀμάδες. Μέσω αὐτῶν τῶν «ἱερῶν» κειμένων οἱ διάφοροι αἵρετικοί διέδιδαν τίς πλάνες τους καί τά χρησιμοποιοῦσαν στίς «ἐκκλησίες» τους. Εἶναι ἐπίσης ἀνάγκη νά ἐπισημάνουμε τό γεγονός πῶς στήν ἀρχαιότητα ἡ συγγραφή ψευδεπίγραφων κειμένων δέν περιοριζόταν μόνο στή θρησκευτική γραμματεία, ἀλλά ἐκτεινόταν καί στή φιλοσοφία, λ.χ. ὑπάρχει πλῆθος νόθων κειμένων τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων.

Από τό περιεχόμενο αὐτῶν τῶν «ἱερῶν» κειμένων μπορούμε νά ἐννοήσουμε τήν προέλευσή τους. Ἄν δηλαδή ἀνήκουν στούς ἰουδαϊζόντες αἵρετικούς ἢ στούς γνωστικούς ἢ στούς μανιχαίους, κ.λπ. Ἀναλύοντας λοιπόν τά ὅσα ἔχουν γραφεῖ γιά τό «εὐαγγέλιο» πού ἔφεραν στό φῶς τῆς δημοσιότητας οἱ Τουρκοί, συμπεραίνουμε μέ ἀκρίβεια ὅτι πρόκειται γιά κάποιο κείμενο τό ὁποῖο κατασκευάστηκε ἀνάμεσα στούς 13ο καί 16ο μ.Χ. αἰῶνες καί τό ὁποῖο στηρίχτηκε προφανέστατα σέ κάποιο ἢ κάποια ψευδεπίγραφα «εὐαγγέλια» τῶν πρωτοχριστιανικῶν αἰώνων. Ἄν τό περιεχόμενο τοῦ «εὐαγγελίου» εἶναι αὐτό πού ἰσχυρίζονται

οί Τούρκοι και οί Ιρανοί, τονίζοντας λ. χ. ότι ο Ιησούς Χριστός δέν σταυρώθηκε και ἄρα δέν ἀναστήθηκε, τότε συμπεραίνουμε ότι τό κείμενο αὐτό ἐπαναλαμβάνει ἀντιλήψεις τῶν ἀρχαίων αἰρετικῶν Δοκητῶν, οἱ ὅποιοι πίστευαν στή φαινομενική «κατά δόκησιν» σταύρωση και τόν θάνατο τοῦ Χριστοῦ. Στή θέση του, κατ' αὐτούς, σταυρώθηκε ὁ Σίμων ὁ Κυρηναῖος, ὁ ὅποιος πήρε τή μορφή τοῦ Χριστοῦ!

Ἐξετάζοντας ὁμως και τήν περί τοῦ Ἰησοῦ διδασκαλία τοῦ Κορανίου, διαπιστώνουμε ότι αὐτές οἱ ἀρχαῖες πλάνες εἶναι διάσπαρτες σ' αὐτό και ἀποτελοῦν πίστη τῶν μουσουλμάνων. Εἶναι γνωστό πῶς ὁ Μωάμεθ και οἱ μετέπειτα διδάσκαλοι τοῦ Ἰσλάμ χρησιμοποίησαν και αἰρετικές χριστιανικές διδασκαλίες, ὅπως τῶν Νεστοριανῶν κ.ἄ. Μιά ἀπό τίς κύριες ἀρχές τοῦ Ἰσλάμ εἶναι ὅτι ὁ Ἰησούς ἦταν ἕνας προφήτης, ὁ ὅποιος ἦρθε γιά νά προετοιμάσει τόν κόσμο γιά νά δεχτεῖ τήν «πλήρη ἀποκάλυψη» ἀπό τόν «κορυφαῖο» προφήτη τοῦ Θεοῦ, τόν Μωάμεθ, και πῶς ἡ ἐπαγγελία Του γιά τήν ἔλευση τοῦ Παρακλήτου, ἐννοοῦσε τήν ἔλευση τοῦ Μωάμεθ¹. Πῶς δέν σταυρώθηκε, σύμφωνα μέ τό Κοράνιο, ἀλλά σταυρώθηκε κάποιος ἄλλος στή θέση του, (Σούρα IV, 156)!

Ἐχοντας λοιπόν ὑπόψιν μας τά παραπάνω, εἶναι εὐκόλο νά συμπεράνουμε πῶς τό ἐπίμαχο «εὐαγγέλιο» εἶναι ἕνα προπαγανδιστικό κείμενο, μέ τό ὁποῖο ἐπιχειρεῖται νά «καταδειχτεῖ» ἡ νέα πίστη ὡς ἡ συνέχεια τῆς μωσαϊκῆς - χριστιανικῆς θρησκείας και μάλιστα μέ «προφητεία» τοῦ Χριστοῦ! Ἡ προσπάθεια ἀπογύμνωσής Του ἀπό τή θεότητά Του εἶναι προφανῆς γιά νά τονισθεῖ ἡ «ὑπεροχή» τοῦ προφήτη τοῦ Ἰσλάμ! Θά μπορούσαμε νά εικάσουμε ὅτι τό «εὐαγγέλιο» αὐτό γράφτηκε ἀπό ἰσλαμιστή γιά τόν προσηλυτισμό χριστιανῶν

στόν Ἰσλαμισμό. Κατ' ἄλλους, γράφτηκε ἀπό ἄγνωστο ἐξισλαμισθέντα χριστιανό.

Δέν ἀποκλείεται ὁμως νά εἶναι ἕνα κείμενο καθαρῆς ἀντιχριστιανικῆς πολεμικῆς και νά μήν ἔχει σχέση μέ τό Ἰσλάμ. Οἱ διαχρονικοί χριστιανομάχοι μεταχειρίζονται πραγματικά σατανικούς τρόπους προκειμένου νά πλήξουν τόν Χριστιανισμό. Ἡ λάσπη και ἡ συκοφαντία εἶναι τά δομικά τους ὑλικά γιά τήν κατασκευή ἀντιχριστιανικῶν δομῶν. Σοβαροί ἐρευνητές ἐπιστήμονες ἀπέρριψαν ὡς γελοίους τούς ἰσχυρισμούς ὅσων ὑποστηρίζουν ὅτι πρόκειται γιά τό «εὐαγγέλιο τοῦ Βαρνάβα» και βεβαιώνουν ὅτι πρόκειται γιά φτηνή ἀντιχριστιανική προπαγάνδα. Πλειάδα ἀκαδημαϊκῶν, μή χριστιανῶν, χριστιανῶν, ἀκόμα και μουσουλμάνων, ὅπως τοῦ διάσημου Ἀμπάς Ἐλ Ἀκκάντ, ἀποφάνθηκαν πῶς τό κείμενο αὐτό εἶναι πολύ πρόσφατο και φυσικά ψευδεπίγραφο, χωρίς νά ἀποκλείεται ἡ χρήση ὑλικῶν ἀπό τήν ἀρχαία ἀπόκρυφη γραμματεία!

Παραβλέπουμε βεβαίως τίς ἀστειότητες ὅτι τό «εὐαγγέλιο» αὐτό θά «φέρει τό τέλος στό Χριστιανισμό και πῶς θά γκρεμίσει τήν παγκόσμια πολιτική σκηνή». Στεκόμαστε ὁμως στό γεγονός ὅτι προβάλλεται κατά κόρον ἀπό τά μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης σέ περίοδο ἐορτάσιμη γιά τήν Ἐκκλησία μας. Προβάλλεται ὑπερβαλλόντως τή στιγμή πού και οἱ ἴδιοι οἱ διαφημιστές του γνωρίζουν πολύ καλά τήν ἀσήμαντη ἀξία του και τήν προφανῆ του πλαστότητα.

Ἐκεῖνοι ἐπίσης πού ἐντελῶς αὐθαίρετα ὀρίζουν τό «εὐαγγέλιο» αὐτό ὡς τό «εὐαγγέλιο τοῦ Βαρνάβα», θέλουν νά ἀγνοοῦν ὅτι ὁ ἀποστολικός ἄνδρας, ὁ ἅγιος ἀποστολος Βαρνάβας, ὄχι μόνο πίστευε στή σταύρωση, τό θάνατο και τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, σέ ἀντίθεση μέ τό ἄλλοπρόσαλλο περιεχόμενο τοῦ αὐθαίρετου αὐτοῦ κειμένου, ἀλλά και ἔγινε ἱεραπόστολος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ὡς συνεργά-

1. Βλ. Κάνφορα Λουτσιάνο, Ἡ Χαμένη Βιβλιοθήκη τῆς Ἀλεξάνδρειας, Ἀθήνα 1990, σ. 126.

ΚΡΙΣΗ, ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ Ρέϋμοντ Φράντς, «Κρίση συνείδησης», «Γενιά του 1914»

Συνοπτικός σχολιασμός του όμώνυμου βιβλίου του Ρέϋμοντ Φράντς,
από την κ. Άννα Μπουρδάκου,
μέλος του Πν. Σ. τής Π. Ε. Γ.

(β' μέρος)

Είδαμε στο πρώτο μέρος του κειμένου από το βιβλίο του Ρ. Φράντς, ότι από τα τρία μέλη του Κυβερνωτός Σώματος ἐτέθη προς την ὀλομέλεια τῆς προεδρίας, στήν ἡμερήσια διάταξη τῆς 5.9.1980, τό ἐρώτημα γιά τήν γενιά του 1914. Καί ὁ Ρ. Φράντς συνεχίζει: «Ἡ ἀπάντηση μπορεῖ νά συνδέεται μέ τό ἐρώτημα στό Ματθ. 24: 33. Τί σημαίνει “ὅταν δεῖτε ὅλα αὐτά τά πράγματα”;

1. Ρέϋμοντ Φράντς, Κρίση Συνείδησης, Ἐκδόσεις: «Μυριόβιβλος», Ἀθήνα 2009.

Τό σχολιολόγιο τοῦ Lange (τόμ. 8) εἰσηγεῖται ὅτι αὐτά τά πράγματα δέν ἀναφέρονται στό 70 μ.Χ., οὔτε στήν παρουσία τό 1914, ἀλλά στά οὐράνια φαινόμενα τῶν ἐδαφίων 29, 30 πού βλέπουμε τώρα κι ἄρχισαν μέ τή διαστημική ἐποχή ἀπό τό 1957 κι ἔπειτα. Σ' αὐτή τήν περίπτωση ἡ γενεά αὐτή θά ἦταν ἡ σύγχρονη γενιά τῆς ἀνθρωπότητας πού ζεῖ ἀπό τό 1957....

Ἡ Σκοπιά καί τό βιβλίο, “Ἡ χιλιετής Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἔχει πλησιάσει”, ἔχουν δι-

της τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Γί' αὐτή του τήν ἀκράδαντη πίστη, κακοπάθησε καί στό τέλος ἔχυσε τό αἷμα του, σύμφωνα μέ τήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, ὑπέστη μαρτυρικό θάνατο τό 62 μ. Χ. στήν Κύπρο ὅπου σώζεται καί ὁ τάφος του.

Ὡς ἐπίλογο στήν ἀναφορά μας γιά τό ψευδεπίγραφο αὐτό «εὐαγγέλιο» ἔχουμε νά ποῦμε στους ὑπερφίαλους χριστιανομάχους ὅτι, ἄς μήν ἐλπίζουν στήν κατάρρευση τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐδῶ δέν ἔσβησε ὅταν οἱ χριστιανομάχοι εἰδωλολάτρες τῶν πρωτοχριστιανικῶν χρόνων ἦταν παντοδύναμοι καί ἔσφαζαν ἀνελέητα κάθε χριστιανό πού ἀνακάλυπταν. Ἐνδεκα ἑκατομμύρια μάρτυρες ἔχυσαν τό τίμιο αἷμα τους μόνο τά τριακόσια πρῶτα χρόνια. Ἄς μή χαιρόνται καί ἐλπίζουν ἐπίσης καί οἱ σύγχρονοι χριστιανομάχοι. Ὁ Χριστιανισμός ὑπέφερε τά πάνδεινα στό παρελθόν ἀπό τό Ἰσλάμ καί σέ ὀρισμένες μουσουλμανικές χῶρες, ὁ

Χριστιανισμός εἶναι ἐκτός νόμου καί ὑπό διωγμό. Ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι τῆς Ἑλλάδος καί τῶν Βαλκανίων στό παρελθόν, ἔχουμε ὑποστει ἀπίστευτους διωγμούς καί μαρτύρια ἀπό τούς Ὀθωμανούς μουσουλμάνους κατακτητές. Μυριάδες πιστοῖ Ὀρθόδοξοι ἀξιώθηκαν τοῦ μαρτυρίου καί ἔγιναν Νεομάρτυρες. Ἀπαντοῦμε λοιπόν πώς ἂν χρειαστεῖ, θά δώσουμε καί πάλι Νεομάρτυρες, ἄλλους τόσους καί περισσότερους, ἀλλά ἡ Ἐκκλησία μας θά μείνει ἀσάλευτη καί ὁ Χριστός μας θά εἶναι ἔσαί ὁ μόνος κυρίαρχος τῶν καρδιῶν καί τῶν ψυχῶν μας!

Ἄς καταλάβουν λοιπόν ὅλοι οἱ χριστιανομάχοι, πώς τέτοιου εἴδους «πυροτεχνήματα», σάν τό «εὐαγγέλιο τοῦ Βαρνάβα», δίνουν προσωρινή λάμψη καί κρότο καί στή συνέχεια σβήνουν καί ἐκμηδενίζονται. Ἀντίθετα, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ παραμένει ἀσάλευτη στους αἰῶνες, καί «πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16, 18).

αιρέσει τό 24^ο κεφάλαιο τοῦ κατά Ματθαῖον σέ 3 μέρη:

Ματθαῖος 24: 3-22: ἔχει παράλληλες ἐκπληρώσεις στόν 1^ο αἰώνα καί σήμερα ἀπό τό 1914.

Ματθαῖος 24: 23-28. Περίοδος μέσα στήν Παρουσία τοῦ Χριστοῦ τό 1914 (βλ. Σκοπιά 1975 σελ. 275).

Ματθαῖος 24: 29-44: Τά οὐράνια φαινόμενα ἔχουν κυριολεκτική ἐφαρμογή ἀπό τή διαστημική ἐποχή πού ἄρχισε ἀπό τό 1957 καί πέρα, γιά νά περιλάβει τόν ἐρχομό τοῦ Χριστοῦ ὁ ὁποῖος θά ἔλθει ὡς ἐκτελεστής στήν ἀρχή τῆς μεγάλης θλίψης.

(Βλέπε Σκοπιά 1975, σελ. 276, παραγρ. 18, σελ. 323-328).

“Ὅλα αὐτά τά πράγματα” θά ἔπρεπε νά ἀνάγονται πίσω στό ἀπόσπασμα, στά πιό κοιντά θέματα πού ἀπαριθμοῦνται στό σύνθετο σημεῖο, δηλαδή στά οὐράνια φαινόμενα τῶν ἐδαφίων 29 καί 30».

[Σέ ὑποσημείωση ἐπισημαίνει: Τή σκέψη αὐτή ἔχει ἐπιβεβαιώσει ὁ Κάρολος Ρῶσσελ στό σχολιολόγιο Μπερήαν σελ. 217: «Γενεά ἄνθρωποι πού ζοῦν ταυτόχρονα οἱ ὁποῖοι γίνονται μάρτυρες τῶν σημείων πού μόλις ἀναφέρθηκαν» (τόμος 4, σελ. 604) Ἐπιτροπή Προεδρίας 3.3.80].

Ἄν αὐτό εἶναι ἀλήθεια... τότε ἡ γενεά αὐτή θά ἀναφερόταν στή σύγχρονη ἀνθρωπότητα, τούς ἀνθρώπους πού ζοῦν ὡς γνῶστες ἀπό τό 1957 καί μετά».

Ὁ Ρ. Φράντς συνεχίζει:

«Τό ἔτος 1957 σημαδεύτηκε ἀπό τήν ἐκτόξευση τοῦ πρώτου Ρωσικοῦ Σπούτνικ στό διάστημα ἔξω ἀπό τή γῆ... ὡς ἀρχή τῆς ἐκπλήρωσης τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ: “Ὁ ἥλιος θά σκοτεινιάσει καί ἡ σελήνη δέν θά δώσει τό φῶς της καί τά ἄστρα θά πέσουν ἀπό τόν οὐρανό καί οἱ δυνάμεις τοῦ οὐρανοῦ θά κλονισθοῦν”... Οἱ τρεῖς ἄνδρες δέν πρότειναν νά ἐγκαταλειφθεῖ τό 1914. Αὐτό θά παρέμενε ὡς τό “τέλος τοῦ καιροῦ τῶν Ἐθνῶν”. Ἀλλά ὁ ὅρος “ἡ γενεά αὐτή” δέν θά ἄρχιζε νά ἐφαρμόζεται πρίν τό 1957. Λαμβάνοντας

ὕψ' ὄψη τήν ἀύξανόμενη ταχύτητα μέ τήν ὁποία ἐλαττωνόταν ἡ γενιά τοῦ 1914, αὐτή ἡ νέα ἐφαρμογή τῆς φράσης θά μπορούσε ν' ἀποδειχθεῖ ἀκόμα πιό ἐπιβοηθητική... Συγκρίνοντας τή νέα ἀφετηριακή τοῦ 1957 μέ αὐτή τοῦ 1914, ἡ νέα χρονολογία θά ἔδινε 43 ἐπιπρόσθετα χρόνια μέχρι νά φτάσει ἡ περίοδος πού ἐμπεριεῖχε τή φράση “ἡ γενεά αὐτή”.

Τά δεδομένα τοῦ Κυβερνῶντος Σώματος ἀπαιτοῦσαν, προκειμένου νά ὑποβάλλει κάτι μιὰ ἐπιτροπή στήν ὀλομέλεια τοῦ Σώματος, νά ὑπάρχει ὁμοφωνία μεταξύ των μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς... Γι' αὐτό ἡ παρουσίαση τῆς καινοφανοῦς ιδέας γιά τό 1957 ἦταν κάτι στό ὁποῖο τά τρία μέλη τῆς ἐπιτροπῆς Προεδρίας, ὁ Σρόντερ, Κλάιν καί Σούτερ πρέπει νά εἶχαν συμφωνήσει.

Σκέφτομαι ὅτι ἂν ρωτοῦσα γι' αὐτή τήν παρουσίαση σήμερα, ἡ ἀπάντηση θά ἦταν: “αὐτή ἦταν ἀπλᾶ μιὰ πρόταση”. Πιθανόν, ἀλλά ἂν ἦταν ἔτσι, ἦταν μιὰ πρόταση πού ἔγινε στά σοβαρά. Καί γιά νά κάνουν τέτοια εἰσήγηση στό Κυβερνῶν Σῶμα, ὁ Ἄλμπερ Σρόντερ, ὁ Κάρλ Κλάιν καί ὁ Γκράντ Σούτερ, θά πρέπει στό μυαλό τους νά ἤθελαν νά δοῦν τήν προτεινόμενη ἀλλαγὴ νά πραγματοποιεῖται... Τό Κυβερνῶν Σῶμα δέν δέχτηκε τή νέα ἀποψη πού πρότειναν αὐτά τά μέλη...

Παρ' ὅλα αὐτά τά στοιχεῖα γιά διχασμένες ἀπόψεις ὡς πρός τήν ἐγκυρότητα τῶν ἰσχυρισμῶν γιά τό 1914 καί “τή γενιά τοῦ 1914”, τολμηρές, θετικές ἀποφασιστικές δηλώσεις σχετικά μέ τό 1914 καί “τή γενιά τοῦ 1914”, ἐξακολούθησαν νά δημοσιεύονται ὡς **ἀλήθεια θεμελιωμένη στήν Γραφή ἀπό τήν Ὀργάνωση-προφήτη** καί ὅλοι οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά παροτρύνονταν νά ἐμπιστευθοῦν ἀπόλυτα τήν διδασκαλία αὐτή καί νά μεταφέρουν αὐτό τό μήνυμα σέ ἄλλους ἀνθρώπους σ' ὅλο τόν κόσμο».

Στήν περιγραφή τοῦ Ρ. Φράντς γιά ὅλο τό παρασκήνιο μέ τίς μεθοδεύσεις τοῦ «δούλου» βλέπομε καθαρά ὅτι, συνειδητά πλέον «ὁ ἀγωγός» τοῦ «Θεοῦ» κηρύττει

λανθασμένη διδασκαλία, μολυσμένη τροφή στα πρόβατα αδιαφορώντας για τις συνέπειες στο φρόνημα των οπαδών, με μόνο σκοπό την οικονομικοπολιτική του επιβολή. Τά τρομοκρατημένα θύματα όχι μόνο αποδέχονται όλα όσα προέρχονται από τον «δούλο», αλλά και εκτελούν αδιαιμαρτύρητα κηρύττοντας τά ψεύδη σε όλο τον κόσμο. Ο Ρ. Φράντς παρατηρεί στο σημείο αυτό:

«Σέ μιά φανερή προσπάθεια καθησυχασμού τής ανησυχίας για μείωση των ανθρώπων τής γενιάς του 1914, ή ίδια ή “Σκοπιά” (τής 15^{ης} Οκτωβρίου 1980, σελ. 31, στήν Έλληνική της έκδοση: 1^η Μαρτίου 1981, σ. 30), πού άφηνε νά έννοηθεϊ ότι τό όριο ηλικίας για τά μέλη αυτής τής γενιάς μπορούσε νά μειωθεί στά 10 έτη, έλεγε επίσης: “Και άν τό πονηρό σύστημα αυτού του κόσμου έπιζούσε ως τήν στροφή του αιώνα, πράγμα πολύ άπίθανον άν λάβωμε υπ’ όψιν τις παγκόσμιες τάσεις και τήν έκπλήρωση τής βιβλικής προφητείας, θά υπήρχαν άκόμη έπιζώντες από τή γενεά του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου. Ωστόσο, τό γεγονός ότι ό αριθμός τους μειώνεται άποτελεί άλλη μία άπόδειξη ότι ή συντέλεια του συστήματος πραγμάτων προχωρεί γοργά στον Τερματισμό της».

Η συνέχεια του «συστήματος πραγμάτων» σηματοδοτεί έν όλίγοις τον περίφημο Άρμαγεδδώνα, ό οποίος είναι τό φόβητρο των οπαδών, ή άπειλή, για νά τους κρατά σε έγρήγορη.

Στή συνέχεια ό Ρ. Φράντς, σχολιάζοντας τό κείμενο, γράφει:

«Αυτό γράφτηκε τό 1980. Είκοσι χρόνια μετά μέ τήν άλλαγή του αιώνα, αυτοί πού κατά τό 1914 ήταν δέκα έτών, θά ήταν ένενήντα έξι. Μπορεί όμως νά βρίσκονταν άκόμα γύρω μερικοί από αυτούς κι αυτό προφανώς θά θεωρείτο ως τό άπολύτως άπαραίτητο για νά έκπληρωθούν τά λόγια του Ιησού –πράγμα πού βέβαια έξαρτάται από τήν άποδοχή τής ιδέας ότι ό Ιησούς άπηύθυνε τους λόγους του ειδικά σε δεκά-

χρονα παιδιά. Αυτό δείχνει μέ παράδειγμα τά άκρα στα όποια ήταν πρόθυμη νά φθάσει ή Όργάνωση, για νά έμμείνει στον ισχυρισμό της για τή “γενιά του 1914”.

Περισσότερα χρόνια πέρασαν και τώρα δέν γινόταν καμιά αναφορά σε “δεκάχρονους” αλλά αντίθετα γίνονταν άπλά αναφορές σε “αυτούς πού ζούσαν τό 1914” ή παρόμοιες. Αυτό βέβαια επέτρεπε νά περιληφθούν στή “γενιά του 1914” και τά νεογέννητα μωρά. Αλλά μέ τήν άφιξη τής δεκαετίας του 1990, και μέ τήν τρίτη χιλιετία έτοιμη ν’ αρχίσει άκόμα κι αυτή ή “διευθέτηση στην κατανόηση” παρείχε στιγμιαία μόνο ανακούφιση στο πρόβλημα. Άκόμα και ένα νεογέννητό το 1914, θά πλησιάζει τά 90 τό 2000.

Τό βρίσκω τραγικό ότι μιά χρονική προφητεία μπορούσε νά κηρύσσεται στον κόσμο ως κάτι σταθερό, πάνω στο όποιο οί άνθρωποι μπορούσαν και θά έπρεπε νά βασιζονται μέ έμπιστοσύνη, νά χτίζουν τις έλπίδες τους, νά διαμορφώνουν τά σχέδια τής ζωής τους, όταν οί ίδιοι πού τήν δημοσίευαν γνώριζαν ότι μέσα στο ίδιο τό δικό τους συλλογικό σώμα δέν υπήρχε όμοφωνία γνήσιας, σταθερής πεποίθησης ως προς τήν όρθότητα αυτής τής διδασκαλίας».

Μέ συναίσθηση ευθύνης, έφ’ όσον και ό ίδιος ό Ρ. Φράντς ήταν μέλος του Κυβερνώντος Σώματος, γράφει για τήν τραγικότητα τής χρονικής προφητείας, ή όποία επιφέρει δυσμενείς συνθήκες στή ζωή των οπαδών τής όργανώσεως, ή όποία έμμένει νά τήν κηρύττει, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι και στο ίδιο τό Κυβερνών Σώμα δέν υπήρχε όμοφωνία.

Γράφει ό Φράντς: «Η ήγεσία έκανε πολυάριθμες προσαρμογές και διευθετήσεις και τώρα λίγες έπιλογές τής είχαν άπομείνει. Υπήρχε ή έπιλογή νά τεθεϊ τό 1957 ως έναρκτήρια ήμερομηνία γι’ “αυτή τή γενιά” πού πρότειναν τά μέλη Σρόντερ, Κλάϊν και Σούτερ, αλλά και αυτή ή έπιλογή φαινόταν άπίθανη. Υπήρχε ή ιδέα του Άλμπερτ

Σρόντερ, νά ἐφαρμοστεῖ ἡ **φράση**, στήν τάξη τῶν “κεχρισμένων (ιδέα πού ἐπλανᾶτο στήν ὀργάνωση γιά πολλά-πολλά χρόνια), ἡ ὁποία εἶχε ἀναμφίβολα **πλεονεκτήματα**. Πάντα ὑπῆρχαν ἐπιπλέον ἄτομα (μερικά ἀπό αὐτά πολύ νέα) πού κάθε χρόνο **ἀποφάσιζαν** γιά πρώτη φορά ὅτι ἀνήκουν στήν τάξη τῶν “κεχρισμένων”. Ἐτσι αὐτή ἡ ἐπιλογή θά πρόσφερε μιὰ σχεδόν ἀπεριόριστη παράταση χρόνου γιά τή διδασκαλία σχετικά μέ “αὐτή τή γενιά”».

Παρουσιάζεται στό ὡς ἄνω κείμενο ἐμφανῶς τό ἐμπορικό στοιχεῖο τῆς ἐταιρείας. Ὑπολογίζει ἐπί σειρά ἐτῶν τά κέρδη καί τίς ζημιές, ὡς ἐπιχείρηση μέ τό ὄνομα ἐταιρία «Σκοπιά». Αὐτά δέν εἶναι δικά μας συμπεράσματα, ἀλλά στοιχεῖα πού μάς δίνει ὁ Ρ. Φράντς ὡς αὐτόπτης μάρτυρας ὄλων αὐτῶν τῶν μεθοδεύσεων, γιά μιὰ χρονολογία. Γιά τήν «Σκοπιά» ἀρκεῖ νά ἐξασφαλίζει μιὰ πληρέστερη ἀποδοχή ἐκ μέρους τῶν ὀπαδῶν, ὥστε νά μή χάσει καί τό κύρος της αὐτό τοῦ προφήτη, ἀλλά καί ὀπαδούς πωλητές τῶν ἐκδόσεών της.

Στή συνέχεια παρατηρεῖ ὁ Φράντς: «Ὑπῆρχε καί ἄλλη ἐπιλογή. Μποροῦσαν ν' ἀναγνωρίσουν τά ἱστορικά στοιχεῖα, πού τοποθετοῦσαν τήν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ εἴκοσι χρόνια μετά τό 607 π. Χ. τήν ἡμερομηνία πού ἔδινε ἡ ὀργάνωση. Αὐτό θά ἔκανε τούς καιρούς τῶν Ἐθνῶν νά τελειώσουν (χρησιμοποιώντας τήν ἐρμηνεία τους γιά τά 2.520 χρόνια), γύρω στό 1934. Ἀλλά εἶχε δοθεῖ τόσο τεράστια σημασία στό 1914 καί ὅπως ἀποδείχτηκε, εἶχε συνδεθεῖ μ' αὐτό τό τόσο μεγάλο μέρος τῆς δογματικῆς ὑπερδομῆς, πού αὐτό τό βῆμα ἔμοιαζε ἐπίσης ἀπίθανο....

Παρομοίως, ἡ προλεγόμενη “συγκέντρωση τῶν ἐκλεκτῶν ἀπό τούς τέσσερις ἀνέμους” πού προηγουμένως διδασκόταν ὅτι εἶχε ἀρχίσει ἀπό τό 1914 καί μετά, τώρα μετετίθετο ἐπίσης στό μέλλον, ὡς ἐπόμενη τῆς ἀρχῆς τῆς “μεγάλης θλίψης” καί

ἐπακόλουθη τῆς ἐμφάνισης τῶν οὐρανίων φαινομένων. Κάθε μιὰ ἀπό τίς θέσεις πού ἐγκαταλείπονταν τώρα, εἶχε διδαχτεῖ γιά 50 περίπου χρόνια (βλ. ὡς ἕνα μόνο ἀπό τά παραδείγματα τή «Σκοπιά» τῆς 15^{ης} Ἰουλίου 1946 στήν ἀγγλική)...

Ἀλλά ὅπως ἔχει δειχθεῖ, εἶναι λογικό νά πιστεύουμε ὅτι τό Κυβερνῶν Σῶμα θά κλωσορίσει κάποιους τρόπους διαφυγῆς ἀπό τήν ὄλο καί περισσότερο δύσκολη θέση πού δημιουργεῖ ἡ σύνδεση τῆς φράσης “ἡ γενιά αὐτή” (μαζί μέ τά συνοδευτικά λόγια, ὅτι δέν θά παρέλθει μέχρι νά γίνουν ὄλα αὐτά) μέ τή χρονολογία 1914 πού συνεχῶς γίνεται ὄλο καί πιό μακρινή...

Ἀλλά ἂν ἡ φράση “ἡ γενεά αὐτή” μποροῦσε νά ἀποσυνδεθεῖ ἀπό τό 1914 καί νά ἐφαρμοστεῖ σέ κάποια μελλοντική περίοδο μέ ἡμερομηνία ἄγνωστη, τότε τό πέρασμα τοῦ χρόνου, ὁ ἐρχομός τῆς 3^{ης} χιλιετίας τό ἔτος 2000, καί ἀκόμα καί τό πλησίασμα τοῦ ἔτους 2014, μπορεῖ νά μὴν ἦταν πολύ δύσκολο νά ἐξηγηθεῖ λογικά, εἰδικά μέ **μέλη ἐκπαιδευμένα νά δέχονται** ὅτι μπορεῖ νά τοῦς προσφέρει ἡ τάξη τοῦ πιστοῦ καί φρόνιμου δούλου καί τό Κυβερνῶν Σῶμα της».

Ὁμολογεῖ ὁ συγγραφέας ὅτι δέν θά ἦταν δύσκολο νά ἐξηγηθεῖ λογικά (μέ τήν λογική τῆς «Σκοπιᾶς» πάντοτε) ἡ φράση «ἡ γενεά αὐτή» στά ἐκπαιδευμένα ἄτομα, τά ὁποῖα μπορεῖ νά δέχονται ὅτι τοῦς προσφέρει ἡ ἡγεσία τῆς «Σκοπιᾶς». Ἡ πλύση ἐγκεφάλου πού ἔχουν ὑποστεῖ τά θύματα τοῦ «δούλου», χαρακτηρίζεται ἐκπαίδευση. Φυσικά εἶναι κατόρθωμα αὐτό πού ἔχει ἐπιτύχει ἡ ὀργάνωση, ἄτομα δίχως δική τους σκέψη, χωρίς βούληση ἢ ἔστω καί κάποια κριτική σχετικά μέ τίς διδασκαλίες τῆς ἐταιρίας, ἀλλά νά καταπίνουν τήν ἐν καιρῷ τροφή πού τοῦς προσφέρεται.

«Σχεδόν 70 χρόνια πρὶν», λέει ὁ Φράντς, «τό περιοδικό “Χρυσοῦς Αἰών” τῆς 20^{ης} Ὀκτωβρίου 1926 συνέδεε τά λόγια τοῦ Ἰησοῦ γι' “αὐτή τή γενιά” μέ τή χρονολογία τοῦ

1914 (όπως έκαναν και τα μεταγενέστερα περιοδικά της “Σκοπιάς”). Περίπου 25 χρόνια μετά τη “Σκοπιά” της 1^{ης} Ιουνίου 1951 στη σελ. 335 δήλωνε σε σχέση με το 1914: Ως εκ τούτου, ή γενιά μας είναι ή γενιά που θα δει την αρχή και το τέλος όλων αυτών, περιλαμβανομένου και του “Αρμαγεδδώνα”.

Στό τεύχος της 1ης Ιουλίου 1951, σελ. 404, “ή γενιά αυτή” συνδέεται ξανά με το 1914....

Για περισσότερα από 40 χρόνια μετά, οι εκδόσεις της “Σκοπιάς” συνέχισαν να προσδίδουν χρονική έννοια στο Ματθ. 24, 34. Η γήρανση της γενιάς του 1914 καταδείχθηκε ξανά και ξανά ως ξεκάθαρη ένδειξη για το ότι λίγος χρόνος απέμενε.

Όμως στον αναθεωρημένο προσδιορισμό του 1995, αντί να υπάρχουν παράμετροι χρονικών περιορισμών ή να τίθεται κάποιο αφετηριακό σημείο, λέγεται ότι αντιθέτως ή “γενιά”, δεν πρέπει να “προσδιορίζεται” χρονικά, αλλά ποιοτικά, από τα χαρακτηριστικά της, όπως στην αναφορά για “πονηρή και μοιχαλίδα γενεά” στον καιρό του Ήσους. “Η γενεά αυτή” λέγεται τώρα ότι είναι “οί άνθρωποι της γης οί όποιοι βλέπουν τό σημείο της παρουσίας του Χριστού, αλλά δεν διορθώνουν τίς όδους τους”.

Πάντως τό 1914 δεν παραθεωρείται, αυτό είναι κάτι που ή Οργάνωση δεν μπορεί να κάνει χωρίς να απογυμνώσει την κύρια θεολογική δομή και τα χαρακτηριστικά δόγματα της θρησκείας. Τό 1914 παραμένει ως ή χρονολογία κατά την όποια ισχυρίζονται ότι ό Χριστός ενθρονίστηκε στον ούρανό, ή αρχή της άόρατης Δευτέρας Παρουσίας Του και επίσης ή αρχή των έσχατων ήμερών. Και υπολογίζεται ακόμα, έστω και έμμεσα, στον νέο όρισμό “αυτής της γενιάς” έφ’ όσον τό “σημείο της Παρουσίας του Χριστού” τό όποιο οί καταδικασμένοι βλέπουν και απορρίπτουν ή αγνοούν άρχισε τάχα να είναι όρατό παγκοσμίως από τό 1914 και μετά.

Ποιά, λοιπόν, είναι ή σημαντική διαφορά; Είναι ότι τώρα για να έχει κανείς τά τυπι-

κά προσόντα ν’ αποτελεί μέρος “αυτής της γενιάς” δεν χρειάζεται να ζούσε τό 1914. Όποιοσδήποτε μπορεί να δει τό ύποτιθέμενο “σημείο της Παρουσίας του Χριστού” σε κάθε έποχή, ακόμα κι αν τό δει για πρώτη φορά στη δεκαετία του 1990 ή κατά την τρίτη χιλιετία και να είναι ακόμα κατάλληλος για μέρος “αυτής της γενιάς”. Αυτό επιτρέπει στην πράξη να γλιστρά έλεύθερη από την όποια αφετηριακή ήμερομηνία και μειώνει σημαντικά την ανάγκη να έξηγηθεί τό μήκος του χρόνου που παρήλθε από τό 1914 και προκαλεί άμηχανία, και τή μείωση του πληθυσμού που ζούσε εκείνη τή χρονολογία. Ίσως ή πιό παραστατική απόδειξη αυτής της άλλαγής φαίνεται στην ταυτότητα του περιοδικού “Έύπνα”. Μέχρι τίς 22 Οκτωβρίου 1995 έγραφε: Η δήλωση ότι “αυτό τό περιοδικό οικοδομεί έμπιστοσύνη στην ύπόσχεση του Δημιουργού για ένα ειρηνικό και ασφαλές νέο κόσμο, προτού παρέλθει ή γενιά που γνώρισε τά γεγονότα του 1914” έμφανιζόταν κάθε χρόνο, από τό 1982 μέχρι τίς 22 Οκτωβρίου 1995.

Στό τεύχος της 8ης Νοεμβρίου ή δήλωση είχε αλλάξει και έγραφε: Κάθε αναφορά στο 1914 έχει τώρα διαγραφεί παρουσιάζοντας παραστατικές **άποδείξεις** αυτής της κρίσιμης άλλαγής -καθώς επίσης και **άποδεικνύοντας ουσιαστικά ότι “ό Δημιουργός” έχει κάπως υπαναχωρήσει στην “ύπόσχεσή του” τή συνδεδεμένη με τή γενιά του 1914**².

Η Οργάνωση του «πιστού και φρόνιμου δούλου» με Έωσφορική έπαρση, παρ’ όλο ότι γνώριζε τά ψεύδη τά όποια έχει κηρύξει στο όνομα του Θεού, αντί να αποδεχθεί με ταπείνωση ότι έσφαλε, αποποιείται τή δική της ευθύνη για τίς αλλοπρόσαλλες διδασκαλίες της, και καθιστά ως μόνο υπεύθυνο όλων τόν ίδιο τό Θεό γράφοντας... ότι: «**ό Δημιουργός είχε κάπως υπαναχωρήσει στην ύπόσχεσή του**» τή συνδεδεμένη με «**τή γενιά του 1914**».

2. Η ύπογραμμίσεις, δικές μας.

Ὁ Θεός κατά τή «Σκοπιά» **ύπαναχωρεῖ**. Naί, ὁ Θεός τῆς ὀργάνωσης, -αὐτός πού τῆς παρέχει τήν «νωπή τροφή γιά τά πρόβρα-τα», αὐτό τό πνεῦμα μέ τό ὅποιο συνεργάζεται καί εἶναι ὁ ἀγωγός του, **ναί, ύπαναχωρεῖ**. Ὅμως αὐτός δέν εἶναι ὁ Τριαδικός Θεός τῶν Χριστιανῶν, ὁ ἀμετάβλητος, ὁ ὁποῖος καί χθές καί σήμερα καί αὐριο εἶναι ὁ Αὐτός, ὁ μόνος Ἀληθινός Θεός.

Ὁ Ρέϋμοντ Φράντς ἐκφράζοντας τήν ἀγωνία του, συνεχίζει:

«Οἱ νεώτεροι κι αὐτοί πού ἔχουν συνδεθεῖ μέ τήν Ὀργάνωση πρόσφατα, πιθανόν νά μήν νιώσουν τόσο ὀδυνηρά τόν ἀντίκτυπο τῆς ἀλλαγῆς. Ἐξάλλου εἶναι ντυμένοι μέ γλώσσα πού δέν παραδέχεται σφάλμα ἐκ μέρους τῆς Ὀργάνωσης, ἀλλά πού καλύπτει τήν ἀλλαγὴ μέ ὄρους “προοδεντικῆς κατανόησης” καί “ἀνξανόμενου φωτός”. Ἡ Σκοπιά 1ης Μαΐου 1999, (σελ. 13), λέει: “Ἡ πρόοδος πού ἔχουμε σημειώσει στήν κατανόηση τῆς προφητείας τῶν κεφαλαίων 24 καί 25 τοῦ Ματθαίου εἶναι συναρπαστική.

Κι αὐτό, ἐνῶ ταυτόχρονα ἀπαρνιέται τή μία μετά τήν ἄλλη, θεωρίες πού διδάσκονται γιά χρόνια σάν θεία ἀλήθεια! Πολλοί νεώτεροι μπορεῖ νά μήν γνωρίζουν τήν ἔντονη ἐμμονή μέ τήν ὁποία προβαλλόταν γιά δεκαετίες ἡ ἰδέα τῆς “γενιάς τοῦ 1914”, πόσο ἀπόλυτα παρουσιαζόταν σάν ἕνας ἀναμφισβήτητος δείκτης τῆς “ἐγγύτητας τοῦ τέλους”. Μπορεῖ νά μήν συνειδητοποιοῦν πόσο ἀνυποχώρητα παρουσιαζόταν ἡ διδασκαλία γιά τή “γενιά τοῦ 1914” νά ἔχει **θεία** καί ὄχι ἀνθρώπινη προέλευση νά εἶναι ἕνα χρονοδιάγραμμα πού δέν βασιζόταν σέ ἀνθρώπινες ὑποσχέσεις, ἀλλά στήν ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ. Αὐτή ἡ τεσσαρακονταετής, ἀπόλυτη σύνδεση τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Λόγου Του σέ μία ἰδέα πού ἔχει τώρα ἀποτύχει, ἐπιτείνει τή βαρύτητα τῆς εὐθύνης».

Διερωτᾶται ὁ ἀναγνώστης ἔάν αὐτοί οἱ ἀνθρώποι -τά μέλη τοῦ Κυβερνώντος Σώματος τοῦ «δούλου» ἔχουν ἶχνος συναίσθη-

σης τῆς εὐθύνης τήν ὁποία ἔχουν ἀπέναντι στούς ὀπαδούς. Ἡ εὐκολία μέ τήν ὁποία κάνουν τίς διάφορες «δογματικές» ἀλλαγές ἀποδεικνύει ὅτι δέν ὑπολογίζουν τούς ἀνθρώπους, πού πίστεψαν καί πιστεύουν, ὅτι αὐτοί εἶναι οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Θεοῦ στή γῆ, ὅπως οἱ ἴδιοι ἰσχυρίζονται ὅταν γράφουν «ὅτι ἡ διδασκαλία γι' αὐτή τή γενιά τοῦ 1914 καί τό χρονοδιάγραμμα ἔχουν θεία καί ὄχι ἀνθρώπινη προέλευση», καί ἀκόμη ὅτι δέν βασιζονται σέ ἀνθρώπινες ὑποσχέσεις, ἀλλά στήν ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ.

Φοροῦν ὅλοι πού συγκροτοῦν τό σῶμα τοῦ «δούλου» -ἐκ τῶν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων ὅπως ὁ Ρ. Φράντς καί κάποιοι ἄλλοι- τό προσωπεῖο τῆς ἀγάπης, τῆς ὀσιότητας καί τῆς θυσίας, ἐνῶ ἀντιθέτως κηρύττουν τό μῖσος, ἔχοντας διαβολοποιήσει ὅλους τούς ἐκτός τῆς ἐταιρίας.

Καί καταλήγει ὁ Φράντς: «Αὐτή ἡ βασική ἀλλαγὴ μπορεῖ νά ἐπῆλθε μόνο ὡς ἀποτέλεσμα ἀπόφασης τοῦ Κυβερνώντος Σώματος. Ὅπως ἔχω δείξει, τό βασικό θέμα εἶχε ἔρθει πρὸς συζήτηση παλιά, τή δεκαετία τοῦ 1970. Δέν μπορεῖ νά μήν ἀναρωτιέται κανεὶς γιά τίς σκέψεις τῶν μελῶν τοῦ Κυβερνώντος Σώματος σήμερα, γιά τό τί αἴσθησις εὐθύνης νιώθουν... Ἐπίσης γνωρίζουν ὅτι, παρά τά λάθη πού γίνονται τό ἕνα μετά τό ἄλλο, οἱ ἡγέτες τῆς Ὀργάνωσης συνέχισαν νά τρέφουν τά μέλη μέ νέες προβλέψεις. Γνωρίζουν πῶς ἡ ἡγεσία ἔχει ἀποτύχει τακτικά νά ἀναλάβει τήν πλήρη εὐθύνη γιά τά λάθη της, νά παραδεχτεῖ ὅτι ἔσφαλε ἀπλά καί ξεκάθαρα. Ἐχουν ἐπιδιώξει νά προστατέψουν τήν εἰκόνα τους καί τήν ἀξίωσή τους γιά ἐξουσία, προσπαθώντας νά κάνουν νά φανεῖ ὅτι τά λάθη ἦταν τῶν μελῶν συνολικά... Γνωρίζουν ὅλοι πῶς, “ἡ καρδιά ἡ προσκολλημένη στή σοφία, γιά τήν ὁποία προτρέπει ἄρθρο τῆς “Σκοπιάς” (τῆς 1ης Νοεμβρίου 1995), - μία καρδιά πού ἀποφεύγει τίς ὑποθέσεις οἱ ὁποῖες βασιζονται σέ ἡμερομηνίες καί πού ἀντίθετα ἐστιάζεται στό νά ζεῖ κάθε μέρα τῆς

ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΦΗΜΗΣ ΚΑΙ ΜΑΣΟΝΙΑ

του κ. Ιωάννου Μηλιώνη

(α' μέρος)

Από την εποχή ακόμη του Σέρ Φράνσις Μπέικον (Sir Francis Bacon, 1561- 1626), πολιτικού και θεμελιωτή της μασονίας στην Αγγλία¹, πολλά πρόσωπα των τεχνών και των γραμμάτων παρελάσανε, δυστυχώς, από τις τάξεις της. Αν και τα όνόματά τους αναφέρονται συχνά σε καταλόγους των τεκτονικών ιδρυμάτων², στη χώρα μας και

1. http://en.wikipedia.org/wiki/Occult_theories_about_Francis_Bacon

2. Συχνά σε παρόμοιους καταλόγους αναφέρονται, μετά θάνατον, ψευδώς και γνωστές προσωπικότητες, που δεν είχαν σχέση με τη μασονία, με στόχο την προβολή

στό εξωτερικό, σπάνια ή ιδιότητά τους αυτή δημοσιοποιείται ευρύτερα, με αποτέλεσμα να μη μπορούν να διαχωρίσουν τη θέση τους ή να προφυλαχτούν ακόμη και Όρθόδοξοι χριστιανοί, που δε θα ήταν διατεθειμένοι να εμπλακούν και να προβάλουν τους ανθρώπους αυτούς με τη διπλή ιδιότητα, του τέκτονα και του διανοούμενου.

Στοχεύοντας στην ενημέρωση για κάποια απ' αυτά τα πρόσωπα, θα παρουσιάσουμε λίγα στοιχεία σχετικά με δύο δι-
της, ότι δηθεν κάθε σημαίνων άνθρωπος υπήρξε τέκτων.

ζωής κατά Θεόν, είναι αυτή ή "καρδιά" που επιζητούσαν να εκφράσουν κάποια μέλη του προσωπικού των Κεντρικών Γραφείων και ότι ή θέση τους γι' αυτήν ακριβώς τη μέριμνα διαμόρφωσε τό βασικό μέρος της κατηγορίας, βάσει του οποίου καταδικάστηκαν ως "Αποστάτες". Δεν ξέρω, τί σκέπτονται τώρα τά μέλη του Κυβερνώτος Σώματος τά οποία εμπλέκονται σ' αυτό. Μπορώ να πω μόνο, ότι αν ήμουν μέρος της παρουσίασης που έγινε τώρα και της αποτυχίας της να παραδεχτεί ανοιχτά και αντρίκεια την ευθύνη για τό ότι παραπλάνησε σοβαρά και έκρινε έσφαλμένα άλλους ειλικρινείς Χριστιανούς, δεν βλέπω πώς θά μπορούσα ν' αποφύγω να έχω κάποια αίσθηση ήθικης δειλίας...

Καθώς γνωρίζω προσωπικά τά μέλη του Κυβερνώτος Σώματος, είμαι ικανοποιημένος που πολλοί από αυτούς είναι ειλικρινείς στην πεποίθησή τους πώς υπηρετούν τό Θεό. Δυστυχώς, αυτή ή πεποίθηση συνοδεύεται από μία παράλληλη πεποίθηση ότι ή Οργάνωση της οποίας ήγούνται είναι ό άγωγός

του Θεού για έπικοινωνία μαζί Του, ανώτερη από όλες τις άλλες επίγειες θρησκευτικές οργανώσεις, μία πεποίθηση που μαρτυρεί μία κατάσταση άρνησης, κατά την οποία δεν επιτρέπουν στον έαυτό τους να αντιμετωπίσει την πραγματικότητα της έσφαλμένης πορείας και ιστορίας της Οργάνωσης. Όσο ειλικρινά κι αν επιθυμούν να υπηρετήσουν τον Θεό, αυτό δυστυχώς δεν τους έχει προστατέψει από μία άξιοπρόσεκτη αναισθησία στό ένδεχόμενο απογοητευτικό αποτέλεσμα των αποτυχημένων αποκαλυπτικών προβλέψεών τους, τό αποτέλεσμα να έξασθενήσει ή έμπιστοσύνη κάποιων ανθρώπων στην έγκυρότητα και άξία της Αγίας Γραφής».

Στά αποσπάσματα από τό βιβλίο του Ρ. Φράντς «Κρίση Συνείδησης», που διαβάσαμε, διαπιστώσαμε ότι μάς ενημέρωσε μέ όλη την απογοήτευσή του, αλλά μέ θάρρος και γενναιότητα, για κάτι για τό οποίο έδωσε τό αίμα της καρδιάς του, περιγράφοντας αυτά που συμβαίνουν σ' αυτή την Οργάνωση, που μόνο οργάνωση του Θεού δεν είναι.

εθνοῦς φήμης προσωπικότητες, πού ὄλοι γνωρίζουμε, καί πού τά ἔργα τους στεγάζονται σέ ὅλες τίς βιβλιοθήκες τοῦ κόσμου καί τυγχάνουν τοῦ θαυμασμοῦ καί τῆς κοινῆς ἀποδοχῆς.

Πρόκειται γιά τούς Βρετανούς συγγραφεῖς: α) Σέρ Τζόζεφ Ράντγιαρντ Κίπλινγκ (Sir Joseph Rudyard Kipling) καί β) Σέρ Ἄρθουρ Κόναν Ντόυλ (Sir Arthur Conan Doyle).

α) Σέρ Τζόζεφ Ράντγιαρντ Κίπλινγκ, 1865–1936³

Βρετανός συγγραφέας καί ποιητής, ιδιαίτερα γνωστός γιά τό «Βιβλίο τῆς ζούγκλας» (1894)⁴, τό μυθιστόρημα «Κίμ» (1901) καί τό ποίημα «Ἄν...» (1895)⁵. Τό 1907, τοῦ ἀπονεμήθηκε τό Νόμπελ Λογοτεχνίας, καθιστώντας τον τόν νεαρότερο συγγραφέα πού κέρδισε τό βραβεῖο αὐτό καί τόν πρῶτο ἀγγλόφωνο κάτοχο Νόμπελ Λογοτεχνίας.

Ὁ Κίπλινγκ γεννήθηκε στή Βομβάη τῆς Ἰνδίας ἀπό τούς John Lockwood Kipling καί Alice MacDonald Kipling. Ὅπως ἦταν συνήθεια στή βρετανική Ἰνδία, αὐτός -6 χρόνων- καί ἡ τρίχρονη ἀδερφή του στάλθηκαν ἀπ' τούς γονεῖς τους στήν Ἀγγλία, στήν πανσιόν τῆς Sarah Holloway καί τοῦ συζύγου της, οἰκοτροφεῖο γιά παιδιά Βρετανῶν, πού ὑπηρετοῦσαν στήν Ἰνδία. Τά δύο παιδιά ἔζησαν ἐκεῖ τά ἐπόμενα ἔξι χρόνια (1871-1877) σέ συνθήκες παραμέλησης καί κακῆς μεταχείρισης. Στήν αὐτοβιογραφία του, 65 χρόνια ἀργότερα, ὁ Κίπλινγκ ἀναλογίζεται τήν ἐκεῖ διαμονή του μέ φρίκη, κι ἀναρωτιέται εἰρωνικά ἂν ὁ συνδυασμός

τῆς σκληρότητας καί τῆς παραμέλησης, πού ἔζησε στά χέρια τοῦ ζεύγους Holloway, ἐπιτάχυνε τήν ἐκδήλωση τοῦ λογοτεχνικοῦ του τάλαντου.

Τό 1882, μετά τήν περίοδο στό οἰκοτροφεῖο, ὁ Κίπλινγκ γυρίζει στή Λαχώρη* στήν Ἰνδία, ὅπου ξεκινᾷ ὡς συντάκτης στή μικρή τοπική ἐφημερίδα The Civil & Military Gazette, ὅπου κάνει καί τά πρῶτα του βήματα στό χῶρο τῆς ποίησης.

Ἀργότερα, σάν ἀνταποκριτής τῆς ἐφημερίδας Allahabad Pioneer ταξίδεψε σ' ὅλη τήν Ἰνδία κι ἀσχολήθηκε μέ τήν πεζογραφία, ἐκδίδοντας ἔξι μικρά βιβλία τό 1888. Τήν περίοδο ἐκείνη γράφτηκε καί τό διήγημά του «Ὁ ἄνθρωπος πού θά γινόταν βασιλιάς» (The Man Who Would Be King)⁶, πού θά μᾶς ἀπασχολήσει ιδιαίτερα στή συνέχεια.

Τόν ἐπόμενο χρόνο, ὁ Κίπλινγκ ἐπιστρέφει στήν Ἀγγλία, περνώντας ἀπό Βιρμανία, Κίνα, Ἰαπωνία καί Καλιφόρνια, διασχίζοντας τόν Ἀτλαντικό καί φθάνοντας στό Λονδίνο. Ἀπό τά πιό γνωστά ποιήματά του ἐκείνης τῆς ἐποχῆς εἶναι ἡ «Μπαλάντα τῆς Ἀνατολῆς καί τῆς Δύσης».

Ἀκολουθοῦν διαδοχικά: Ἡ ἐγκατάστασή του στό Λονδίνο (1891), ὁ γάμος του μέ τήν Carrie Balestier (1892), ἡ μετεγκατάσταση τοῦ ζεύγους στό Brattleboro τοῦ Vermont τῶν Η.Π.Α. καί ἡ γέννηση τῆς κόρης τους. Ἐκεῖ ἔρχεται στόν Κίπλινγκ κι ἡ ἔμπνευση γιά τό Μόγλη, μέ ἀποτέλεσμα τήν ἐκδοση δύο σχετικῶν «βιβλίων τῆς ζούγκλας» τό 1892 καί 1895.

Στό Brattleboro φιλοξενεῖ καί τόν φίλο του Σέρ Ἄρθουρ Κόναν Ντόυλ, πού τόσο αὐτός ὅσον καί ὁ Μόγλης θά μᾶς ἀπασχολήσουν ἐκτενῶς στή συνέχεια.

Μία ἀπό τίς κυριότερες ιδιότητες τοῦ Κίπλινγκ ἦταν ἡ συμμετοχή του στόν τεκτονισμό. Σύμφωνα μέ τό ἀγγλικό ἔντυπο

3. http://en.wikipedia.org/wiki/Rudyard_Kipling

4. Πρόκειται γιά τά 2 βιβλία τοῦ γνωστοῦ «Μόγλη», πού εἶχαν μεγάλη διάδοση, πολλές μεταφράσεις, κινηματογραφικές ταινίες καί παρουσία ἀκόμη καί σάν cartoons.

5. Πρόκειται γιά τό γνωστό «If»..., πού ὄλοι μας γνωρίζουμε στό πρωτότυπο ἢ σέ μεταφράσεις: «If you can keep your head when all about you, Are losing theirs and blaming it on you; ...» (<http://www.pegas.gr/agon/if.htm>) καί σέ μετάφραση: «Ἄν νά κρατᾷς μπορεῖς τό λογικό σου, σάν γύρω σου ὄλοι τό 'χασαν καί σέ κατηγοροῦν γι' αὐτό, ...».

6. Σέ ἑλληνική μετάφραση ἀπό τίς ἐκδόσεις «Ἄγρα». Γυρίστηκε ἐπίσης τό 1975 σέ ταινία ἀπό τόν John Huston μέ πρωταγωνιστές τούς Sean Connery, Michael Caine καί Christopher Plummer.

«Masonic Illustrated» (Τεκτονικά Εικονογραφημένα), ο Κίπλινγκ μυήθηκε στον Έλευθεροτεκτονισμό περί το 1885, νωρίτερα από το όριο των 21 ετών, πού προβλεπόταν για την είσαγωγή στη μασονία. Έγινε δεκτός στη «Στοά Έλπίδα και Έγκαρτέρηση, Άρ. 782» (Hope and Perseverance Lodge No. 782) στη Λαχώρη. Γράφοντας αργότερα στους Times, αναφέρει: «Υπήρξα “Γραμματεύς” για κάμποσα χρόνια στη Λαχώρη. Στη Στοά ύπήρχαν άδελφοί πού ανήκαν σέ τέσσαρα τουλάχιστον δόγματα. Προτάθηκα ως “Μαθητής” από ένα μέλος, έναν Ινδό Βραχμάνο, επιψηφίστηκα ως “Εταίρος” από έναν Μωαμεθανό και ανήλθα στό βαθμό του “Διδασκάλου” μέσω ενός Άγγλου. Ο “Στεργαστής”⁷ μας ήταν ένας Ινδός Έβραϊος».

Ο Κίπλινγκ δέν έλαβε μόνο τούς τρεις βαθμούς της «Συμβολικής Στοάς»⁸, άλλ’ επίσης τούς «παράπλευρους» βαθμούς του «Διδασκάλου Τέκτονος του Σήματος» (Mark Master Mason) και του «Ναυτίλου της Βασιλικής Κιβωτού» (Royal Ark Mariner). Ο Κίπλινγκ τόσο πολύ αγάπησε τή μασονική του ιδιότητα, ώστε άπαθανάτισε τά τεκτονικά «ιδεώδη» στό γνωστό ποίημά του, «Η Μητέρα Στοά» (The Mother Lodge) καθώς και στή νουβέλα του «Ο άνθρωπος πού θά γινόταν βασιλιάς», τήν όποία θά σχολιάσουμε άμέσως.

Στό διήγημα αυτό, ο άφηγητής της ιστορίας, πού είναι βρετανός δημοσιογράφος στήν Ινδία -ό Κίπλινγκ παρουσιάζει τόν έαυτό του παραλείποντας μόνο τό όνομα- συναντά δύο τυχοδιώκτες, τόν Daniel Dravot και τόν Peachey Carnehan, πού ύπήρξαν -μεταξύ πολλών επαγγελματιών- πρώην λοχίες τυφεκιοφόροι στήν

ύπηρεσία της Αύτης Μεγαλειότητας. Χαίρεται τή συναναστροφή μαζί τους -όταν μάλιστα άποδεικνύεται ότι και οί τρεις τους ανήκουν στή μασονία-, αλλά στή συνέχεια τούς άποτρέπει από τό σχέδιό τους νά εκβιάσουν τόν Ινδό ήγεμόνα (rajah) της περιοχής. Λίγους μήνες αργότερα έμφανίζονται στό γραφείο του, στη Λαχώρη, μέ ένα νέο σχέδιο. Έχουν άποφασίσει ότι ή Ινδία δέν τούς χωράει πιά. Σκοπεύουν νά πāνε στό μακρινό Kafiristan⁹ και «νά γίνουν βασιλιάδες». Στη διάρκεια του επικίνδυνου ταξιδιού, λένε, ο Dravot θά μπορούσε νά περάσει ως αυτόχθων, ενώ έχουν και είκοσι τυφέκια Martini-Henry -τά καλύτερα ίσως τότε στόν κόσμο. Σκοπεύουν νά βρουν ένα βασιλιά ή άρχηγό κάποιας από τίς φυλές, νά τόν βοηθήσουν νά νικήσει τούς έχθρους του και στή συνέχεια νά αναλάβουν εκείνοι. Ζητούν από τόν άφηγητή -τόν Κίπλινγκ- βιβλία ή χάρτες της περιοχής, σάν χάρη, άφοϋ είναι «άδελφοί Έλευθεροτέκτονες», κι άφοϋ τούς χάλασε τό σχέδιο του εκβιασμού του rajah.

Δύο χρόνια αργότερα, μιά ζεστή καλοκαιρινή νύχτα, ένας άνάπηρος ζητιάνος, ένας άνθρωπος τσακισμένος, ντυμένος μέ κουρέλια, σέρνεται στό γραφείο του Κίπλινγκ. Είναι ο Carnehan και διηγείται μιά έκπληκτική ιστορία. Οί Dravot και Carnehan κατάφεραν πράγματι νά γίνουν βασιλιάδες. Βρήκαν τούς Kafirs, τούς ιθαγενείς στό Kafiristan, οί όποιοι ήταν λευκοί και ξανθοί, μάζεψαν στρατό, κατέλαβαν χωριά κι όνειρεύτηκαν τή δημιουργία ενός ενιαίου έθνους. Οί Kafirs πού ήταν ειδωλολάτρες και όχι μουσουλμάνοι, δέχτηκαν τόν Dravot σάν θεό -τό γιό του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Οί Kafirs άσκοϋσαν μιά μορφή μασονικού τελετουργικού και οί δύο τυχοδιώκτες ήξεραν μασονικά μυστικά, πού μόνο ο άρχιερέας τους θυμόταν.

7. Tyler. Βαθμός άξιωματικού της στοάς, έπιτηρητού της «άσφαλείας» των συνεδριάσεων.

8. Οί τρεις βαθμοί της «Συμβολικής Στοάς» του Έλευθεροτεκτονισμού είναι: 1. «Μαθητής», ο βαθμός του νεοεισελθόντος Έλευθεροτέκτονος, 2. «Εταίρος», ο βαθμός του «διελθόντος» Έλευθεροτέκτονος, και 3. «Διδάσκαλος», ο βαθμός του «έγερθέντος» Έλευθεροτέκτονος.

9. Σημερινό Nuristan, ανατολική έπαρχία του Αφγανιστάν, άνεξερεύνητο τήν έποχή του Κίπλινγκ.

Τά σχέδιά τους διαψεύσθηκαν, όταν ο Dravot αποφάσισε νά παντρευτεί μιά κοπέλα Kafir. Τρομοκρατημένη από τό γάμο της μέ ένα θεό, τό κορίτσι δαγκάνει τόν Dravot όταν αυτός προσπαθεί νά τή φιλήσει. Βλέποντας τον νά αίμορραγεῖ, ὁ ἀρχιερέας φωνάζει ὅτι δέν εἶναι θεός, παρὰ ἄνθρωπος καί οἱ Kafirs τόν μέν Dravot γκρεμίζουν σέ ένα φαράγγι, τόν δέ Carnehan σταυρώνουν ἀνάμεσα σέ δύο πεῦκα. Ὅταν ὁ Carnehan ἐπέζησε μέχρι τήν ἐπομένη, οἱ Kafirs τό θεώρησαν θαῦμα καί τόν ἄφησαν νά φύγει.

Στή σχετική κινηματογραφική ταινία, τά πράγματα ἐξελίσσονται ἀκόμη πιό παιδαριώδη. Ὁ Huston παρουσιάζει στήν ἀρχή τῆς ταινίας τόν Κίπλινγκ νά δίνει στόν Dravot, ὅταν ξεκινοῦν γιά τό ταξίδι τους, ένα μασονικό μενταγιόν -τό κλασικό μέ τό διαβήτη, τό γνώμονα καί τόν «ὀφθαλμό» στό μέσον ἀντί τοῦ «G»-, σάν γούρι. Τό μενταγιόν αὐτό κρεμᾷ ὁ Dravot στό λαιμό του, γιά νά ἀνακαλυφθεῖ ἐκεῖ ἀργότερα ἀπό τόν ἀρχιερέα, πού ἔκθαμβος τούς ὀδηγεῖ στήν ἱερή στήλη ὅπου «ἀποκαλύπτεται» τό ἴδιο σύμβολο χαραγμένο στήν πέτρα ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἔτσι, ὁ ἀτυχῆς θεατής ὀδηγεῖται στό ἀφελές συμπέρασμα ὅτι ὁ Μ. Ἀλέξανδρος -Sikandar κατά τούς κατοίκους τῆς περιοχῆς- ὑπῆρξε τέκτονας καί ἐπιβραβεύεται καί ἡ προσπάθεια τοῦ Κίπλινγκ νά μᾶς πείσει ὅτι ἡ μασονία ἔλκει δῆθεν τήν καταγωγή ἀπό τά ἀρχαῖα χρόνια καί δέν εἶναι ἀπλῶς ένα ἐφεύρημα μέ σχετικά πρόσφατη προέλευση.

Κλείνοντας τή σύντομη ἀναφορά μας στό γνωστό Βρετανό συγγραφέα, δέν πρέπει νά παραλείψουμε καί τά «βιβλία τῆς ζούγκλας», τοῦ γνωστοῦ μας Μόγλη, τά ὁποῖα πέραν τῆς κυκλοφορίας τους σάν παιδικά ἀναγνώσματα, ἐνσωματώθηκαν αὐτούσια καί στή διεθνή κίνηση γιά παιδιά καί γιά νέους, τή γνωστή ὡς «Προσκοπι-

σμός», τό 1916, ἀπό τόν ἰδρυτή τοῦ Προσκοπισμοῦ, Βρετανό Λόρδο Robert Baden-Powell¹⁰, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε στενός φίλος τοῦ Κίπλινγκ καθώς καί τοῦ Σέρ Ἄρθου Κόναν Ντόυλ μέ τόν ὁποῖο θά ἀσχοληθοῦμε κυρίως στό ἐπόμενο τεῦχος τοῦ «Διαλόγου».

β) Σέρ Ἄρθου Κόναν Ντόυλ, 1859 – 1930¹¹

Σκωτσέζος γιατρός καί συγγραφέας, δημιουργός τοῦ γνωστοῦ μας Σέρλοκ Χόλμς, μιά σημαντική καινοτομία στή συγγραφή ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων τήν ἐποχή του. Ὁ Ντόυλ ὑπῆρξε πολυγραφότατος τά δέ ἔργα του περιλαμβάνουν μυθιστορήματα ἐπιστημονικῆς φαντασίας, θεατρικά ἔργα, ρομαντικά διηγήματα, ποίηση, πραγματικές ἱστορίες καί ἱστορικά μυθιστορήματα. Θεωρεῖται ὁ διασημότερος συγγραφεύς ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων.

Ὁ Ντόυλ γεννήθηκε στό Ἐδιμβούργο, στή Σκωτία -τρίτο παιδί ἀπό δέκα ἀδελφία- ἀπό τόν Charles Altamont Doyle, Ἄγγλο Ἰρλανδικῆς καταγωγῆς καί τήν Ἰρλανδή Mary Foley. Τό 1864 ἡ οἰκογένεια, μιά τυπική ρωμαιοκαθολική οἰκογένεια, διαλύθηκε λόγω τοῦ πατέρα, πού ἦταν ἀλκοολικός καί πέθανε ψυχασθενῆς, τό 1893, στό Dumfries τῆς Σκωτίας.

Σέ ἡλικία 9 ἐτῶν ὁ Ντόυλ στάλθηκε στό Hodder Place, τό Ρωμαιοκαθολικό προπαρασκευαστικό σχολεῖο τῶν Ἰησουϊτῶν, στό Stonyhurst, στή συνέχεια παρακολούθησε μαθήματα στό Κολλέγιο τοῦ Stonyhurst, ὅπου ἔζησε τά πέντε πιό δυστυχισμένα καί μοναχικά του χρόνια, γιά νά καταλήξει στά 17 του χρόνια σέ ἄλλο Ἰησουϊτικό σχολεῖο, τό «Stella Matutina»¹² στό Feldkirch,

10. http://en.wikipedia.org/wiki/Robert_Baden-Powell

11. http://en.wikipedia.org/wiki/Arthur_Conan_Doyle

12. Stella Matutina: «πρωινό ἄστρο». Προσοχή: νά μή συγχυθεῖ μέ τό ὁμώνυμο μυητικό μαγικό τάγμα τοῦ «Ἑρμητικῆς Τάγματος τῆς Χρυσῆς Αὐγῆς» (Hermetic Order of the Golden Dawn) τῶν ἐλευθεροτεκτόνων William Robert Woodman, William Wynn Westcott, καί

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

Στόν διεθνή Ὀρθόδοξο χῶρο δραστηριοποιεῖται τό «Δίκτυο Πρωτοβουλιῶν Μελέτης Θρησκευιῶν καί Καταστροφικῶν Λατρειῶν», ἀποτελούμενο ἀπό μέλη τῶν Ὀρθόδοξων Πρωτοβουλιῶν Γονέων. Στό «Δίκτυο» αὐτό συμμετέχει καί ἡ «Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων γιά τήν Προστασία τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ τῆς Οἰκογενείας καί τοῦ Ατόμου».

Στή συνέχεια, δημοσιεύουμε τό Ἀνακοινωθέν ἀπό τήν 5^η Συνάντηση τοῦ «Δικτύου», στό Νόβι Σάντ τῆς Σερβίας.

5^η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΩΝ ΜΕΛΕΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΩΝ ΛΑΤΡΕΙΩΝ

**24-27 Σεπτεμβρίου 2012,
Νόβι Σάντ - Σερβίας**

Γενικό θέμα: «Γκουρουϊσμός στίς Καταστροφικές Λατρείες καί ἄλλου: Προσωπικά – Πνευματικά – Κοινωνικά Προβλήματα καί ἡ θεραπεία τους».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

«Δέν εἶναι δέ σπάνιον τό φαινόμενον τῆς ὑποδουλώσεως των εἰς δῆθεν πνευματικούς ὁδηγούς, ἡ ἀπώλεια τῆς προσωπικότητός των διά τῆς τυφλῆς ὑπακοῆς εἰς αὐτούς καί ἡ ἀπομάκρυνσίς των ἀπό τοῦ Κυρίου, τῆς πηγῆς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀπό τῆς ὀρθῆς πίστεως καί ἀπό τῆς Ἐκκλησίας, ἐκτός τῆς ὁποίας οὐκ ἔστι σωτηρία. Οἱ ὁδηγοί αὐτοί οὐχί σπανίως δέχονται, ὡς ἄλλα εἰδῶλα, λατρείαν ὡσεὶ θεοί ἐκ τῶν ὀπαδῶν των, μέ συνεπείας βαρυτάτας διά τήν συνείδησιν καί τήν προσωπικότητα ὅσων τυχόν χριστιανῶν ἀπατηθοῦν

τῆς Αὐστρίας. Τό τέλος τῶν σπουδῶν του συμπίπτει καί μέ τήν ἀποκήρυξη ἐκ μέρους του, τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Σπουδάζει ἰατρική στό Πανεπιστήμιο τοῦ Ἐδιμβούργου (1876 – 1881), ἐνῶ παράλληλα ἀρχίζει νά γράφει αὐτοτελεῖς μικρές ἱστορίες (short stories). Στά εἰκοσί του χρόνια εἶχε τή χαρά νά δεῖ τήν πρώτη

Samuel Liddell MacGregor Mathers, ὅπου «μαθήτευσε» καί ὁ Ἄλιστερ Κρόουλι.

Σημείωση τῆς Σύνταξης

Τήν εὐθύνη γιά τίς ἐκφραζόμενες ἀπόψεις στίς δημοσιευόμενες ἐπιστολές ἢ σέ σχόλια, φέρουν ἀποκλειστικά οἱ ἐπιστολογράφοι καί οἱ σχολιαστές κι ὄχι ἡ Συντακτική Ἐπιτροπή.

του δημοσίευσεν στό ἑβδομαδιαῖο περιοδικό «Chambers's Edinburgh Journal».

Ὡς τελειόφοιτος θά ἐπισκεφθεῖ τήν Ἀρκτική, σάν γιατρός, μέ Γροιλανδέζικο φαλαινοθηρικό «Hope of Peterhead» καί μετά τήν ἀποφοίτησή του θά διορισθεῖ «ἰατρός χειρουργός» στό ἀτμόπλοιο Mayumba σέ ἕνα ταξίδι στή Δυτική Ἀφρική.

Ἡ ἐπαγγελματική του καριέρα δέ στέφθηκε ἀπό ἰδιαίτερη ἐπιτυχία. Θά μπορούσαμε μᾶλλον νά ποῦμε ὅτι ἀπέτυχε οἰκτρά σάν γιατρός, ἂν καί ἔκανε πολλές προσπάθειες πρὸς αὐτή τήν κατεύθυνση. Ὁ χρόνος ὅμως τῆς ἀναμονῆς γιά τήν παρουσία τοῦ ἐπίδοξου πελάτη καλύφθηκε πλούσια ἀπό τή συγγραφική του ἀνάγκη μέ πληθώρα ἔργων.

Τό τέλος στό ἐπόμενο

ὑπό τῆς πλάνης καί τῶν ψευδῶν σημείων των».

Πρόκειται γιά μία ἀπό τίς βασικές διαπιστώσεις, τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, στήν 5η Συνάντηση τοῦ Διορθοδόξου Δικτύου Πρωτοβουλιῶν Μελέτης Θρησκευιῶν καί Καταστροφικῶν Λατρειῶν, ἡ ὁποία ἔλαβε χώρα μεταξύ τῶν ἡμερομηνιῶν 24 καί 27 Σεπτεμβρίου 2012 στή Σερβία.

Ἡ συνάντηση φιλοξενήθηκε ἀπό τό Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μπάτσκα κ. Εἰρηναῖο, στό τουριστικό θέρετρο Ribarsko Ostrvo στό Νόβι Σάντ τῆς Σερβίας καί σέ αὐτή συμμετεῖχαν πέραν τῶν 130 συνέδρων-ἐκπροσώπων ἀπό ὅλες σχεδόν τίς Ὁρθόδοξες Χῶρες-Ἐκκλησίες: Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, Πατριαρχεῖα Ἀντιόχειας, Ρωσίας, Σερβίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας καί Γεωργίας, Ἐκκλησίες: Κύπρου, Ἑλλάδας, Πολωνίας, Τσεχίας-Σλοβακίας, Ἀλβανίας καί Οὐκρανίας, καί πολλές Ὁρθόδοξες Πρωτοβουλίες πού ἀσχολοῦνται μέ τά θέματα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων.

Τό γενικό θέμα τό ὁποῖο ἀπασχόλησε τοὺς συνέδρους, εἰδικούς μελετητές καί ἐρευνητές ἐπί τῶν θεμάτων νεοφανῶν αἱρέσεων καί καταστροφικῶν λατρειῶν (σεκτῶν) ἦταν: «Γκουρουϊσμός στίς Καταστροφικές Λατρεῖες καί ἄλλοῦ: Προσωπικά – Πνευματικά – Κοινωνικά προβλήματα καί ἡ θεραπεία τους».

Κοινή διαπίστωση τῶν συνέδρων ἦταν ἡ ἐξῆς:

«Ἡ διδασκαλία τοῦ γκουρουϊσμοῦ ἀνατρέπει συνολικά τήν περί Θεοῦ, κόσμου καί ἀνθρώπου διδασχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, διότι θεμελιώνεται σέ ἀντιλήψεις τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ, Βουδισμοῦ καί ἀποκρυφισμοῦ πού εἶναι ὄχι ἀπλῶς ξένες καί ἀσυμβίβαστες, ἀλλά καί ριζικά ἀντίθετες μέ τό πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐνδεικτικά:

1. Ἀρνεῖται τόν προσωπικό Τριαδικό Θεό, τόν ὁποῖο ἀντικαθιστᾷ μέ μία παγκόσμια θεία ἐνέργεια, ἀπό τήν ὁποία προῆλθαν τά πάντα καί βρίσκεται στά πάντα (πανθειστικός μονισμός).

2. Ἀρνεῖται τό Εὐαγγέλιο τῆς ἐν Χριστῶ σωτηρίας, τό ὁποῖο ἀντικαθιστᾷ μέ τό εὐαγγέλιο τοῦ ὄφους, δηλαδή τῆς αὐτοσωτηρίας.

3. Στήν Ὁρθόδοξη θεώρηση τοῦ ἀνθρώπου ὡς προσώπου μοναδικοῦ, ἐλευθέρου καί ὑπευθύνου πού προσδοκᾷ τήν Ἀνάσταση καί τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὡς μοναδική ἀπάντηση στό πρόβλημα τοῦ θανάτου, ἀντιπαράθετει τήν ἀντιχριστιανική πίστη στό κάρμα καί τή μετενσάρκωση».

Στό τελικό κείμενο τῶν Πορισμάτων, Διαπιστώσεων, Συμπερασμάτων καί Προτάσεων, τό ὁποῖο θ' ἀποσταλεῖ σέ Ἐκκλησιαστικούς, Πολιτειακούς καί Κοινωνικούς Φορεῖς πρὸς ἐνημέρωση καί μελέτη, ἐπισημαίνονται τά Προσωπικά, Πνευματικά, Ποιμαντικά καί Κοινωνικά προβλήματα πού δημιουργοῦνται μέ τήν ἐμπλοκή τοῦ ἀνθρώπου στόν Γκουρουϊσμό.

Μεταξύ ἄλλων ἔχει διαπιστωθεῖ ὅτι πολλές γκουρουϊστικές ὁμάδες συστηματικά ἀποκρύπτουν τό πραγματικό τους πρόσωπο καί δραστηριοποιοῦνται προσηλυτιστικά καί ἀνεξέλεγκτα στοὺς εὐαίσθητους τομεῖς τῆς παιδείας, τοῦ πολιτισμοῦ καί τῆς υγείας, ἐξαπατώντας ἀνυποψίαστους ἀνθρώπους, φορεῖς, ἀκόμα καί Κρατικές Ἀρχές. Ἰδιαίτερα προσφιλῆς εἶναι ἡ ἀλλαγὴ ἐπωνυμίας, ὥστε νά διαφεύγουν τοὺς ἐλέγχους καί τήν κριτική. Ὅπως ἔχει ἀποδείξει ἡ μελέτη τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν σέ εὐρωπαϊκό ἐπίπεδο, ἡ ἀπειλή ἐκτείνεται ἀκόμα καί σέ θέματα κρατικῆς ἀσφάλειας καί ἀπειλῆς τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν.

Ὁ γκουρουϊσμός εἶναι σεκταριστικό θρη-

σκευτικό κίνημα ινδουιστικής-βουδιστικής προέλευσης. Βασικό στοιχείο του είναι τό πρόσωπο τοῦ «γκουρού», τό ὁποῖο γιά τή σέκτα εἶναι ἡ κυρίαρχη αὐθεντία πού καθορίζει κατ' ἀπόλυτο τρόπο τή ζωή, τή σκέψη καί τήν ἐν γένει λειτουργία κάθε μέλους τῆς ομάδας.

Τό Διορθόδοξο Δίκτυο Πρωτοβουλιῶν Μελέτης Θρησκευτῶν καί Καταστροφικῶν Λατρειῶν, τό ὁποῖο ἀποτελεῖται ἀπό ειδικούς ἐπί τῶν θεμάτων, θεωρεῖ ὅτι ὅλοι μας πρέπει νά ἀσχοληθοῦμε σοβαρά μέ τή μελέτη τοῦ θέματος προκειμένου ν' ἀποφευχθεῖ ἡ βλάβη τόσο τῆς σωματικῆς ὅσο καί τῆς πνευματικῆς υγείας τοῦ ἀνθρώπου.

ΕΚΟΙΜΗΘΗ Η ΜΟΝΑΧΗ ΑΝΤΩΝΙΑ

Αναπαύθηκε, στίς 21 Αὐγούστου, μετά ἀπό σκληρή δοκιμασία μέ τήν υγεία της, ἡ Μοναχή Ἀντωνία, κατά κόσμον Σοφία Μανδελιά, παλαιό καί ἐκλεκτό στέλεχος τῆς Π.Ε.Γ.

Ἡ Μοναχή Ἀντωνία δραστηριοποιήθηκε ἀρχικά ὡς λαϊκή συνεργάτης, κοντά στόν μακαριστό π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο ἀπό τήν δεκαετία τοῦ '70, μετά τήν κοίμηση τοῦ ὁποῖου, τό 1996, ἐκάρη μοναχή. Διετέλεσε, ἐπί σειρά ἐτῶν, μέλος τοῦ Δ.Σ. καί τοῦ Πνευματικοῦ Σ. τῆς «Πανελληνίας Ἐνώσης Γονέων γιά τήν Προστασία τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ τῆς Οἰκογενείας καί τοῦ Ἀτόμου».

Ἡ ἀδελφή Ἀντωνία ἀσχολήθηκε ιδιαίτερα μέ τήν δραστηριότητα τῶν Προτεσταντικῶν αἱρέσεων καί κυρίως τῶν «Πεντηκοστιανῶν» καί «Νεοπεντηκοστιανῶν» καί ὡς ὑπεύθυνη τομέως τοῦ «Συμβουλευτικοῦ σταθμοῦ» τῆς Π.Ε.Γ. ἀντιμετώπισε, μαζί μέ ἄλλους συνεργάτες, πολλές περιπτώσεις θυμάτων τῆς πλάνης μέ σκοπό τήν ἐπανένταξή τους στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Καρπός τῆς συστηματικῆς αὐτῆς ἐνασχόλησής της ἦταν καί ἡ συγγραφή τοῦ βιβλίου: «Νεοπεντηκοστιανοί στήν Ἑλλάδα- Ὁ "Χριστιανισμός" τῆς "Ἐλευθέρας Αποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Πεντηκοστῆς"» πού ἐξέδωσε ἡ Π.Ε.Γ. τό 1999.

Ἡ ἀδελφή Ἀντωνία ἐγκαταβιοῦσε, τά τελευταῖα χρόνια, στήν Ἱερά Μονή Τιμί-ας Ζώνης τῆς Θεοτόκου, («Παναγία Λυκούρεση» Σκουτερά Ἀγρινίου), ὅπου καί ἐτάφη. Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐψάλη στόν Ἱερό Ναό Ἁγίας Παρασκευῆς τοῦ ὁμωνύμου Δήμου τῆς Ἀττικῆς ἐνῶ, σχετικά μέ τό πρόσωπο καί τό ἔργο τῆς ἐκλιπούσης, μίλησε ὁ Πρόεδρος τοῦ Πνευματικοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Ε.Γ., π. Κυριακός Τσουρός.

Ἡ πιστή διακονία της στό ποιμαντικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς πλάνης καί τήν προσφορά βοήθειας στούς πλανεμένους ἀδελφούς, ἀποτελεῖ παράδειγμα πρός μίμηση γιά ὅλους τοὺς συνεργάτες τῆς Π.Ε.Γ.

Ὁ Κύριος ἄς ἀναπαύσει τήν μακαρία ψυχή της ἐν Χώρα ζώντων, μετά τῶν δικαίων καί τῶν ὁμολογητῶν.

ΟΙ ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΣΑΗΕΝΤΟΛΟΓΙΑΣ

Ἐνα νέο βιβλίο, τό «Inside Scientology»¹ τῆς ἀμερικανίδας δημοσιογράφου Τζάνετ Ράϊτμαν, ἔρχεται νά προστεθεῖ στά πρόσφατα ὑπονοούμενα πού διακινοῦνται στά ἀμερικανικά ΜΜΕ, πῶς ἡ Κέϊτι Χόλμς ζήτησε διαζύγιο ἀπ' τόν Τόμ Κρούζ ἐπειδή φοβήθηκε μήπως τῆς ἀρπάξει τό παιδί τους γιά νά τό στρατολογήσει στούς σκοπούς τῆς ὀργάνωσης.

Ἡ Ράϊτμαν, πρώτην συντάκτρια τοῦ περιοδικοῦ «Rolling Stone», ἐρευνᾷ τήν

1. Η.Π.Α.: Βιβλίο ἀποκαλύπτει τίς τακτικές τῆς Σαηεντολογίας, 12/09/2012. http://infognomonpolitics.blogspot.gr/2012/09/blog-post_4711.html

«Εκκλησία τῆς Σαηεντολογίας» ἀπό τό 2006 καί τό «Inside Scientology» εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς ἔρευνάς της. Ἡ ὀργάνωση, ὅπως εἶναι φυσικό, ἀπέιλησε μέ μηνύσεις. Ἡ ἔρευνά της αὐτή, πού διήρκεσε πέντε ὀλόκληρα χρόνια, ἀποκαλύπτει τίς μεθόδους καί τίς τακτικές τῶν Σαηεντολόγων, σχεδόν 60 χρόνια μετά τήν ἴδρυση τῆς «Εκκλησίας» τό 1953 ἀπό τόν Ρόν Χάμπαρντ. Καί μιλάει γιά ἕνα τρομερό ἐπίπεδο χειραγώγησης τῶν μελῶν τῆς «θρησκείας», ἐνῶ ἀναφέρει πώς ἡ Ἐκκλησία στρατολογεῖ τά παιδιά τῶν μελῶν της ἀπό σχεδόν νηπιακή ἡλικία, δεσμεύοντάς τα νά εἶναι ισόβιοι ὑπηρέτες τοῦ σκοποῦ τους.

«Πολλά μέλη τῆς σέκτας ἔχουν ὑπογράψει συμβόλαια ἑνός δισεκατομμυρίου (!) ἐτῶν νά ὑπηρετοῦν τήν Σαηεντολογία», γράφει ἡ Ράιτμαν, προσθέτοντας πώς «στούς ὄρους τοῦ συμβολαίου εἶναι νά προσφέρουν στήν Ἐκκλησία καί τά ἴδια τους τά παιδιά, πρὶν ἀκόμη τελειώσουν τό δημοτικό σχολεῖο. Ὄταν τά παιδιά θά μποῦν στούς κόλπους τῆς ὀργάνωσης, τότε κάθε τους κίνηση καί δραστηριότητα θά ἐπιτηρεῖται στενά ἀπό τά ἀνώτερα στελέχη. Τά παιδιά παραμένουν στίς κεντρικές ἐγκαταστάσεις τῆς ὀργάνωσης καί ἔχουν δικαίωμα νά ἐπισκεφτοῦν τούς γονεῖς τους στό πατρικό τους μόλις 1-2 φορές ἐτησίως καί μόνο γιά ἕνα 24ωρο. Εἶναι χαρακτηριστικό πώς οὔτε οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς δέν μποροῦν νά τό ἀλλάξουν αὐτό, ἀφοῦ μέ μιά πιθανή ἀντίρρηση τους βάζουν σέ κίνδυνο τό ἴδιο τους τό μέλλον μέσα στήν ὀργάνωση». Μέ τέτοιες δηλώσεις πώς νά νιώθει ἄνετα γιά τό μέλλον τῆς κόρης της ἡ πρῶην κυρία Κρούζ;

Φυσικά το βιβλίο ἀναφέρεται κατά κόρον στή σχέση τοῦ 50χρονοῦ ἠθοποιοῦ μέ τήν «Εκκλησία», στήν ὁποία μνήθηκε τό 1986 ἀπό τήν τότε σύζυγό του, Μίμι Ρότζερς.

«Γνωρίζω ἀνθρώπους πού ἀνέλαβαν νά τόν κατηχήσουν (τόν Κρούζ) καί νά τόν ἐτοιμάσουν γιά τή μύηση», συμπληρώνει ἡ -αὐτόπτης μάρτυρας- Νάνσι Μάνι, πρῶην μέλος τῆς ὀργάνωσης, ἡ ὁποία δούλεψε μέ πολλούς διάσημους κατά τή μύησή τους, μιλώντας γιά τακτικές «πλύσης ἐγκεφάλου». «Τά πάντα ἦταν ἀπολύτως ἐνορχηστρωμένα καί προμελετημένα. Ὁ Κρούζ εἶχε τότε ἕνα πρόβλημα στήν ἀνάγνωση, γιά τό λόγο αὐτό ἦταν πάντα παρόν ἕνα ἀνώτερο στέλεχος (τῆς ὀργάνωσης). Τό ἐπίπεδο τῆς χειραγώγησης πού ὑπέστη (ὁ Κρούζ) ἦταν ἀπίστευτο», ἐπισημαίνει ἡ Μάνι.

Στό βιβλίο ἀναφέρεται ἐπίσης πώς ὁ Κρούζ ἔχει πειστεῖ ἀπό τούς ἐπικεφαλῆς τῆς Σαηεντολογίας ὅτι διαθέτει ἰσχυρές τηλεκινητικές καί τηλεπαθητικές δυνάμεις: «Τόν ἔχουν πείσει πώς διαθέτει τή δύναμη νά ἐλέγχει τή συμπεριφορά καί τή σκέψη τῶν ἄλλων, πώς μπορεῖ νά μετακινήσει ἄψυχα ἀντικείμενα μέ τή σκέψη του, νά βγαίνει ἀπό τό σῶμα του ὅποτε τό ἐπιθυμεῖ καί νά ἐλέγχει τή συμπεριφορά ζώων καί ἀνθρώπων», συμπληρώνει ἡ Ράιτμαν, καταλήγοντας ὡστόσο στό συμπέρασμα πώς «ἡ Σαηεντολογία δέν πρόκειται γιά θρησκεία ἀλλά γιά μιά μεγάλη μπίζνα».

«Οἱ Σαηεντολόγοι ἐκπαιδεύονται πρωταρχικῶς ὡς πωλητές, νά διαφημίζουν τά προϊόντα τους καί τή θρησκεία τους στόν ἔξω κόσμο», τονίζεται στό «Inside Scientology», μέ τήν ἐπισημάνση πώς «πολλά μέλη τῆς σέκτας (μέ τά ὁποῖα μίλησε ἡ συγγραφέας) εἶναι φοβισμένα καθῶς βασική τακτική τῆς Σαηεντολογίας εἶναι νά σέ ἀναγκάζει νά ἐξομολογηθεῖς τά πάντα γιά τή ζωή σου. Σέ κρατᾶνε γνωρίζοντας τά πάντα γιά τούς πάντες».

ΟΤΑΝ ΟΙ «ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΕΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ» ΣΥΝΑΝΤΟΥΝ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΛΑΤΡΙΑ

Τόν περασμένο Αύγουστο ή «Δίοδος»¹ πραγματοποίησε, στά πλαίσια των «Εναλλακτικῶν Διακοπῶν» της, πού λειτουργοῦν ἀπό εἰκοσαετίας, «Αὐτοτελές Βιωματικό Σεμινάριο» μέ θέμα: «Ἑλληνική Κοσμοθέαση. Βιωματική Προσέγγιση τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας».

Τό γεγονός διαφημίστηκε ὡς «Αυτοτελές Βιωματικό Σεμινάριο Προσωπικῆς Ανάπτυξης, που προσφέρεται προαιρετικά στις Διακοπές Χαράς, Γνώσης & Αναζωογόνησης στο Κάτω Σαμικό Λουτρά Καϊάφα – Ν. Ηλείας, 5 ημέρες x 4 ώρες» καί διοργανώθηκε ἀπό τήν «Κῆπος -Μυθικές Ἑλληνικές Διαδρομές»². Ἀπό τήν ἴστοσελίδα τῆς διοργανώτριας διαβάζουμε ὅτι πραγματοποιεῖ, μεταξύ ἄλλων καί ξεχωριστές ξεναγήσεις καί αρχαιοελληνικές τελετουργίες δηλαδή, ονοματοδοσίες (ἀντίστοιχες τοῦ Βαπτίσματος;), συζεύξεις (ἀντίστοιχες τῶν Γάμων;), τελετές πανσελήνου (ἄς θυμηθοῦμε τό πολύ προσφιλέσ δρώμενο τῆς τελευταίας εἰκοσαετίας, πού δείχνει νά ξεκίνησε ἀπό τήν Lucis Trust³ μέ τούς διαλογισμούς Πανσελήνου καί πού τόσο εὔκολα υἱοθετήθηκε ἀπό τό Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ⁴) «σε αρχαιολογικούς/ενεργειακούς⁵ χώρους (οἱ ξεναγήσεις περιλαμβάνουν καί μυθολογικές ἀφηγήσεις καθώς καί πληροφορίες αποσυμβολισμῶν)».

1. Ἡ ὀργάνωση, μέ ἄ/ἂ 75, εἶναι καταχωρημένη στόν κατάλογο τῶν ἀσυμβίβαστων μέ τήν Ὁρθόδοξη Πίστη ὁμάδων, πού συνέταξε ἡ Ζ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων γιά θέματα αἰρέσεων καί παραθρησκείας (Ἀλίartos 20-26/9/1995).

2. www.kipos-dia-dromes.gr

3. Δημιούργημα τῆς θεοσοφίστριας Ἀλίκης Μπέιλν. Βλ. καί <http://www.lucistrust.org/greek/arcane/meditation.html>

4. http://www.yppo.gr/2/g22.jsp?obj_id=46352

5. Ἡ ὑπογράμμιση, δική μας.

Στίς ἐξαγγελίες του, ὁ «Ἐπίκουρος», υπεύθυνος τῆς «Κῆπος -Μυθικές Ἑλληνικές Διαδρομές», ὑπόσχεται ὅτι: «μέσα ἀπό ἀνάλυση συμβολισμῶν, βιωματικές ἀσκήσεις καί αναβιώσεις μυστηρίων θά μας καθοδηγήσει νά κατανοήσουμε σε βάθος τήν Αρχαία Ἑλληνική Μυθολογία καί νά τήν αγαπήσουμε δίνοντάς της τή θέση που της αξίζει στην καθημερινότητά μας. Μέσα ἀπό τό σεμινάριο αὐτό, τό κέντρο της προσοχῆς μας που γιά πολλά χρόνια εἶχε στραφεί σε κοσμοθεωρίες καί τεχνικές ἄλλων παραδόσεων ἐπιστρέφει καί ἐστιάζεται σήμερα πια στη δική μας αρχαία ἑλληνική Γνώση!!!».

Θά ἐρωτήσῃ βέβαια κανεῖς: μέ ποιόν τρόπο... ἀκολουθώντας ποιά μεθοδολογία θά ἐπιτευχθεῖ τό παραπάνω ζητούμενο;

Ρίχνοντας μιά ματιά στήν ἴστοσελίδα τῆς «Κῆπος...» διαβάζουμε ὅτι ὁ φορέας «διοργανώνει τα Επικουρεία Συμπόσια καί ἄλλες συναντήσεις το περιεχόμενο των οποίων καθορίζεται ἀπό τό ενδιαφέρον που ἐκδηλώνεται ἀπό τα μέλη του “Κήπου” ἢ ἄλλων ομάδων καί ἀτόμων.

Στα πλαίσια του “Κήπου” διοργανώνει ἐπίσης τήν Ἑλληνική Πυροβασία (ξεκινώντας ἀπό τις 27/05 του 2007) καί σαν Αρχή-Τελετάρχης τῆς Πυροβασίας ἐκπαιδεύει ἕως σήμερα ἑκατοντάδες ἀνθρώπους.

Μέσα ἀπό τήν ἐρευνά του γιά τα Ἐλευσίνα Μυστήρια ὁ Ἐπίκουρος ἐγίνε Ἀναστενάρης στην Θράκη (Μαυρολεύκη Δράμας).

21-5-1996 χόρεψε πρώτη φορά στο Πύρινο Ἀλώνι τῆς Φωτιάς.

Ἀπό τις 27-5-2007 ξεκίνησε τήν Ἑλληνική Πυροβασία στην Ἀθήνα.

Στις 16/05/2008 κυκλοφόρησε ἀπό τις ἐκδόσεις “Τάδε Ἐφη” τό βιβλίο του Πυροβασία (Μύθοι καί ἱστορίες γιά τό αρχαίο Ἑλληνικό ἔθιμο τῆς πυροβασίας).

Οἱ 21 ἕως σήμερα γιορτές Πυροβασίας ἔχουν πραγματοποιηθεῖ στο Περιστερί,

στην Ελευσίνα, στην Ανάβυσσο, στις Κεχρίες Κορίνθου, στη Νεμέα, στην Ακαδημία Πλάτωνος... και οι εμπειρίες συνεχίζονται είτε σε επίπεδο προσωπικής διοργάνωσης του Επίκουρου (4 φορές ετησίως), είτε κατόπιν προσκλήσεων που λαμβάνει.

Με καινοτομική μέθοδο που εξασφαλίζει τόσο την θεωρητική προσέγγιση αλλά και την βιωματική εμπειρία, παραδίδει σεμινάρια επανασύνδεσης με την προγονική Αρχαία Ελληνική κληρονομιά μας».

Τέλος, η πρόσκληση της «Διόδου» παραθέτει και τό υπόλοιπο Πρόγραμμα τών «Εναλλακτικῶν Διακοπῶν» πού περιλαμβάνει: «Ομάδα Επικοινωνίας με Παιχνίδια και ασκήσεις επαφής, Θεατρικό Παιχνίδι, Αυτοτελή Βιωματικά Σεμινάρια σε πολύ οικονομικές τιμές, Αυτογνωσία και Ψυχοσωματική Θεραπεία (Σωματική Ψυχοθεραπεία), Κινώντας την Ενέργεια με Tai Chi, QiGong & Thaimassage, Σαμανική ενεργειακή Θεραπευτική & Ψυχοπνευματική παράδοση των Ίνκας, Συνάντηση στη φύση των Ελλήνων Rakos: για θεραπεία & εξάσκηση, MunayKi: Η αρχαία Σαμανική Διδασκαλία από το Περού, Θεραπεία του Τραυματισμένου Εσωτερικού Παιδιού (Σωματική Ψυχοθεραπεία), Ταοϊστική Διατροφή γιατί η Τροφή μας είναι Ενέργεια» κ.ά.

Καί σάν ολοκλήρωση της προσφορᾶς της πρὸς τό δύσμοιρο ἑλληνικό κοινό, πού εὐκόλα πλέον παγιδεύεται σέ τέτοιες μεθοδεύσεις καί πρακτικές, ἡ «Δίοδος» ἀνακοινώνει ὅτι «Τα ἔσοδα των Εναλλακτικῶν Διακοπῶν θα διατεθούν στο Ίδρυμα "Ο Μίτος της Αριάδνης" (Γαλαξίδι)», ἄλλος φορέας αὐτός παρομοίων δραστηριοτήτων, γιά τόν ὅποιο μάλιστα εἶχε ἐκδώσει ἀνακοίνωση ἡ Ἰ. Μητρόπολη Φωκίδος καί εἶχε ἀπασχοληθεῖ ὁ τοπικός Τύπος τό 1999.

ΔΥΟ «COMMENTS» ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Ἐπιμέλεια Ἰωάννου Μηλιῶνη

Μετά ἀπό ἔρευνα, στόν δικτυακό τόπο istologio.org¹ πού παρουσίαζε τό βιβλίο «Ο Νίκ Μάρβελ καί ὁ Πόλεμος μέ τό Θηρίο», διαπιστώσαμε τήν καταχώρηση δύο σχολίων, τά ὅποια σᾶς παραθέτουμε μαζί μέ τόν ἀντίστοιχο σχολιασμό.

1. COMMENT:

Ἀνώνυμος – 29 Ἰουλίου 2008

Διάβασα τό βιβλίο «Ο Νίκ Μάρβελ καί ὁ Πόλεμος μέ τό Θηρίο» καί θεωρῶ ὑπερβολική τήν βιβλιοπαρουσίασή σας.

Αναρωτιόμουν τί παιδιά θά μεγαλώσουν μέ τό συγκεκριμένο βιβλίο;

Θεωρῶ ὅτι τό συγκεκριμένο βιβλίο δέν δίνει πρότυπο στά παιδιά. Ἴσως νά τά ὠθεῖ σέ «ἀγωνιστική» δράση...

Θεωρῶ ὅτι μέ τό συγκεκριμένο βιβλίο «ἰδεολογικοποιεῖται» ἡ νοερά προσευχή.

Ἡ ἐκτατική ἀναφορά σέ νεοεποχίτικες πρακτικές καί ὀργανώσεις μπορεῖ νά ἐξυπηρετεῖ καί ἀντίθετους σκοπούς ἀπό αὐτούς πού διατείνεται ὅτι ἐξυπηρετοῦνται στό βιβλίο.

2. COMMENT:

Ἀνώνυμος – 3 Αὐγούστου 2008

Τό συγκεκριμένο βιβλίο ἀποτελεῖ μιᾶ «ἀπάντηση» στόν Χάρι Πότερ τόν ὅποιο ἀπό τήν μιᾶ τόν δαιμονοποιεῖ -καί καλά κάνει- ἀλλά ἀπό τήν ἄλλη τόν ἀντιγράφει. Ἡ ἐμφάνιση τοῦ Νίκ Μάρβελ εἶναι πολύ ἴδια μέ τοῦ Χάρι Πότερ. Ἀκόμα καί ἡ πλοκή τοῦ βιβλίου ἐξελίσσεται μέ κινηματογραφική ταχύτητα. Δέν ἔχω διαβάσει τά σχετικά βιβλία καί δέν ἔχω δεῖ τήν ταινία γιά νά μπορῶ νά ἐντοπίσω καί ἄλλα κοινά σημεῖα.

Σίγουρα οἱ εἰδικοί τῆς νοερᾶς προσευχῆς θά πρέπει νά μιλήσουν γι' αὐτήν, ἀλλά

1. <http://istologio.org/?p=13>

είναι ή νοερά προσευχή ένα μαγικό «ξόρκι» εστω ανώτερο από τα άλλα; Γιατί εγώ αυτή την αίσθηση αποκομίζω από τό βιβλίο όταν μιλώ για υποβάθμισή της.

Ανησυχητικό είναι και τό φαινόμενο νά εμφανίζονται αφίσες μέ τόν Νίκ Μάρβελ στην Θεολογική Αθηνών όπως μέ ενήμερωσε φίλος.

Μήπως έχουμε ανάγκη έμεις οί Χριστιανοί από ένα χριστιανό μάγο νά μās προστατέψει από τίς σκοτεινές οργανώσεις του κόσμου τούτου;

Τέλος, θά ήθελα νά προτείνω δυό βιβλία για μικρά και όχι μόνο παιδιά πού είναι γραμμένα τελείως διαφορετικά από τόν Νίκ Μάρβελ.

Τό ένα είναι τής Γαλάτειας Γρηγοριάδου Σουρέλη «Πόσα λέει ή ελιά, πόσα ακούει ο λαγός» και τό άλλο είναι «Από τήν Έγώπολη στην Έσύπολη» τής Μυρσίνης Βιγγούλου, τά όποια διαπαιδαγωγούν σε ένα θετικό ενεργητικό πρότυπο βίου και όχι σε ένα άμυντικό πρότυπο βίου τό όποιο άμύνεται στίς δυνάμεις του κακού...

3. Απάντηση:

istologio - nickmarvel – 15 Μαΐου 2009

Τό βιβλίο αυτό είναι μιά πρόταση -και- για ανθρώπους πού δέν έχουν τήν χαρά τής εκκλησιαστικής ζωής.

Ο Νίκ Μάρβελ δέ διεκδικεί ρόλο κατηχητικού έγχειριδίου αλλά θετικού αντίδοτου, αντιπρότασης.

Σέ μιά εποχή πού ή Νέα Έποχή είναι δίπλα στα παιδιά -αλλά και στους μεγάλους, στα παιχνίδια και τήν τηλεόραση, νομίζω συμφωνούμε ότι ή ανάγκη για θετικά, υγιή πρότυπα και πρακτικές είναι μεγάλη.

Κάθε ρεαλιστική πρόταση επ' αυτού είναι πολύ ευπρόσδεκτη.

Τέλος, για μένα, τό μεγαλύτερο προσόν του βιβλίου είναι ο τονισμός τής εξάσκησης τής νοεράς προσευχής, για τή σημασία (ή μή) τής όποίας πολύ καταλληλότεροι νά

μās διαφωτίσουν είναι όσοι αφιέρωσαν τή ζωή τους σ' αυτή.

Δέν θά χαρακτηρίζα, λοιπόν, τήν παρουσίαση του Νίκ Μάρβελ υπερβολική. Θά τήν θεωρούσα «ένθουσιώδη» κάτι πού χαρακτηρίζει και τά δεκάδες γράμματα, πού έχουμε λάβει από ένθουσιασμένους αναγνώστες.

Πιστεύω, ότι όποιος γνωρίζει εστω και λίγο τό φαινόμενο του αποκρουφισμού, τής παραθρησκείας και τής «Νέας Έποχής του Ύδροχόου», ένθουσιάζεται όταν διαβάσει τό βιβλίο αυτό.

Μήπως αντί νά αναρωτηθούμε «τί παιδιά θά μεγαλώσουν μέ τόν Νίκ Μάρβελ», θά πρέπει νά αναρωτηθούμε πρώτα τί παιδιά μεγαλώνουν μέ τό Χάρι Πότερ, τά «υπερηρωικά» και αποκρουφιστικά καρτούν στην τηλεόραση, τά «παιχνίδια» στα PC, στα game boy και στα play station, πού λίγοι γονείς αντιλαμβάνονται τήν καταστροφικότητά τους;

Έχει σκεφθει ποτέ κανείς από τους εκκλησιαστικούς μας ανθρώπους ότι ακόμη και τά παιδιά εκκλησιαστικών οικογενειών είναι βαθιά διαποτισμένα μέ όλα τά παραπάνω, συχνά εν άγνοία των γονιών, πού βέβαια δέ γνωρίζουν τά λεπτά και εξειδικευμένα θέματα του αποκρουφισμού;

Τό βιβλίο γράφτηκε από Όρθόδοξο, πού είχε βιώσει έντονα τό πρόβλημα του αποκρουφισμού και τής παραθρησκείας και μεταφράστηκε από εξειδικευμένο έρευνητή του σχετικού χώρου.

Προφανώς, ο αδελφός, πού προβληματίζεται μήπως «ή “έκτατική” αναφορά σε νεοεποχίτικες πρακτικές και οργανώσεις μπορεί νά εξυπηρετεί και αντίθετους σκοπούς από αυτούς πού διατείνεται ότι εξυπηρετούνται στό βιβλίο», άγνοεί τήν έκταση, πού έχουν λάβει τά φαινόμενα αυτά και στή χώρα μας.

Στήν Π.Ε.Γ., γνωρίζουμε καλύτερα από τόν καθένα τό «σημείο μηδέν», πρίν από

τό όποιο δέν πρέπει νά αναφερόμαστε στό πρόβλημα -μή τυχόν και τό «διαφημίσουμε»- και πέρα από τό όποιο πρέπει νά δημοσιοποιούνται οι κίνδυνοι για τήν ασφάλεια τών πιστών.

Ο Νίκ Μάρβελ δέν αντιγραφεί τόν Χάρι Πότερ. Στο «Νίκ Μάρβελ...» χρησιμοποιείται απλώς τό σύγχρονο ύφος γραφής, πού εφαρμόζεται διεθνώς στα «παιδικά» μυθιστορήματα, κάτι πού κάνει και ή J. K. Rowling, ό Philip Pullman, ό Roald Dahl και πολλοί άλλοι, ξένοι συγγραφείς, ιδιαίτερα δημοφιλείς, ειδικά στα «έκτός Έκκλησίας» παιδιά. Τό είδος αυτό της μυθιστοριογραφίας, πέραν από τόν δελεαστικό τρόπο γραψίματος, βασίζεται ιδιαίτερα στόν αποκρυφισμό, στή μαγεία -όχι στή μαγεία της «Χιονάτης και της «Σταχτοπούτας»-, αλλά στή μαγεία, όπως αυτή βιώνεται από τίς σύγχρονες αποκρυφιστικές οργανώσεις, μέ διδασκαλία, μύσεις, τελεουργικά, μαγικές-σατανιστικές «λειτουργίες», επικλήσεις δαιμόνων, κατάρες κ.ά.

Αυτό τό στίλ γραψίματος χρησιμοποιεί και ό Mark Elias Johns, και αυτό τό ύφος έγινε ιδιαίτερη προσπάθεια νά διατηρηθεί στή προσαρμογή και στή μετάφραση. Ο Johns κατόρθωσε, πιστεύουμε, μέ έξυπνο και δελεαστικό τρόπο νά προβάλει τίς αξίες της Έκκλησίας, εκεί πού άλλοι συγγραφείς εκθειάζουν τά «πλεονεκτήματα» του αποκρυφισμού, χρησιμοποιώντας τρόπο γραφής όμοιο μέ αυτόν, πού έχει πλέον διεθνώς καθιερωθεί.

Ναί, είναι έν γνώσει μας ότι ή πλοκή του βιβλίου εξελίσσεται μέ κινηματογραφική ταχύτητα και αυτό ήταν για μās τό ζητούμενο.

Δυστυχώς, οι σύγχρονοι φορείς επικοινωνίας (διαφήμιση, κινηματογράφος, μουσική, Μ.Μ.Ε. κ.λπ.) προβάλλουν συνεχώς τά αρνητικά αυτά πρότυπα, «επιβάλλοντας» τίς τάσεις αυτές στα παιδιά, στή νεολαία, αλλά και στους ενήλικους.

Οί σημερινοί νέοι -και τά παιδιά- αρέσκονται νά ακοῦν Metal μουσική, νά διαβάζουν manga comics -όταν δέν ασχολούνται μέ τό Necronomicon, τή «Σατανική Βίβλο» του Lavey ή τά γραπτά του Aleister Crowley-, νά βλέπουν στήν τηλεόραση «παιδικά» anime cartoons (Sailor Moon, Dragon Ball, Digimon, Pokemon, Card Captor Sakura, Shaman King, The Teen Titans, Yu-Gi-Oh κ.ά.), νά παίζουν Video και Computer Games και νά βιώνουν τήν τρομολαγνεία τών μεταμεσονύκτιων thriller. Όλα αυτά, τά γεμάτα μέ φρικτό, ανατριχιαστικό και αποκρυφιστικό -σατανιστικό περιεχόμενο.

«Σίγουρα οι ειδικοί της νοεράς προσευχής θά πρέπει νά μιλήσουν γι' αυτήν» σέ ανθρώπους, πού ήδη γνωρίζουν τήν ύπαρξη της και έχουν τήν επιθυμία νά προχωρήσουν βαθύτερα. Δέν πιστεύουμε ότι ή νοερά προσευχή είναι ένα μαγικό «ξόρκι». Ο αδελφός πού «αποκόμισε αυτή τήν αίσθηση» διαβάζοντας τόν Νίκ Μάρβελ λειτούργησε, πιστεύουμε, περισσότερο σάν Όρθόδοξος χριστιανός αναγνώστης και λιγότερο σάν εξειδικευμένος εκπαιδευτής, πού γνωρίζει και τήν πίστη μας και τόν αποκρυφισμό. Για τόν ίδιο λόγο θεώρησε και «άνησυχητικό τό γεγονός της εμφάνισης αφισών μέ τόν Νίκ Μάρβελ στή Θεολογική Αθηνών». Δέν αντιλήφθηκε τήν σκοπιμότητα έννημέρωσης τών φοιτητών μας, της Θεολογικής Σχολής για τήν ύπαρξη αυτού του εξειδικευμένου εργαλείου, του τόσο χρήσιμου στήν μελλοντική ποιμαντική τους και εκπαίδευση.

Φυσικά και δέν «έχουμε ανάγκη έμεις οι Χριστιανοί από ένα χριστιανό μάγο νά μās προστατέψει από τίς σκοτεινές οργανώσεις του κόσμου τούτου», όμως ό Νίκ Μάρβελ δέν είναι «ένας χριστιανός μάγος». Είναι κάτι άλλο, πού ίσως ό αγαπητός αδελφός μπορούσε νά αντιληφθεί άν είχε λάβει σχετική εκπαίδευση στήν αντιμετώπιση

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Πρός τήν
Πανελλήνια Ένωση Γονέων
Θεσσαλονίκη 10/5/2012

Αξιότιμοι κύριοι,

Είμαι εκπαιδευτικός σέ δημοτικό σχολείο καί σᾶς ἀπευθύνω αὐτή τήν ἐπιστολή μέ θέμα τήν καταλληλότητα τοῦ περιεχομένου τῶν θεαμάτων πού προτείνονται γιά παρακολούθηση ἀπό τά σχολεῖα.

Τό ζήτημα εἶναι πολύ σοβαρό, δεδομένου ὅτι καθημερινά κατακλυζόμαστε ἀπό ἐνημερωτικά φυλλάδια γιά παραστάσεις παντός εἴδους, οἱ ὁποῖες δέν εἶναι πολλές φορές σύμφωνες μέ τά ὅσα προβλέπει τό σύνταγμα γιά τήν ἑλληνοχριστιανική παιδεία μας.

Γιά τό λόγο αὐτό ἔχω ἀπευθύνει ἐπιστολή πρὸς τόν περιφερειακό διευθυντή Κεντρικῆς Μακεδονίας, ὅπου ὑπάγεται τό σχολεῖο μου, τήν ὁποία καί σᾶς ἐσωκλείω.

Ἐπίσης ἐσωκλείω καί ἐπιστολή πού

ἔστειλα σέ ἓνα θίασο, ὁ ὁποῖος πρόσφατα μᾶς ἐνημέρωσε γιά τίς παραστάσεις του.

Ἐλπίζω πῶς θά εἰσακουστεῖ τό αἴτημα πού διαβιβάζω πρὸς τόν διευθυντή καί εὐελπιστῶ γιά τή συμπαράστασή σας.

Εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων γιά τήν ἀνταπόκρισή σας.

Μέ ἐκτίμηση,
Ἡ ἐκπαιδευτικός,
Παρασκευή Βέργου.

Σχόλιο «Διαλόγου»:

Συμμεριζόμαστε τίς ἀνησυχίες τῆς ἐπιστολογράφου καί προσυπογράφουμε τό αἴτημά της, ὅτι ἡ παρακολούθηση διαφόρων θεαμάτων ἀπό μικρά παιδιά πρέπει νά γίνεται κατόπιν ἀυστηρῆς ἐξέτασης τοῦ περιεχομένου τους, τό ὁποῖο πρέπει νά εἶναι σύμφωνο μέ τίς συνταγματικές ἐπιταγές περὶ τῆς καλλιέργειας τῆς χριστιανικῆς συνείδησης τῶν μαθητῶν.

τῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθρησκείας καί τήν ἔκταση πού ἔχουν λάβει αὐτές οἱ τάσεις σήμερα παγκόσμια.

Μήπως τό πρόβλημά μας δέν εἶναι τό ἄν «ἰδεολογικοποιεῖται ἡ νοερά προσεχική», ἀλλά τό ὅτι κανένα ἀπό τά παιδιά τοῦ κόσμου, ἀλλά καί τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀνθρώπων δέν ἔχει κᾶν ἀκούσει σχετικά μέ τήν ὑπαρξή της; Μήπως ἐνῶ τά παιδιά μας χάνονται, ἐμεῖς «διυλίζουμε τόν κῶνωπα»; Μήπως ἐνῶ ὁ συνάνθρωπος πνίγεται, ἐμεῖς σκεπτόμαστε πῶς ἀπ' τά πολλά σωσίβια, πού διαθέτουμε νά τοῦ ρίξουμε... ἐκεῖνο τῶν 25 Ἴντσῶν, τῶν 30 ἢ μήπως τῶν 22;

Κλείνοντας, θά θέλαμε κι ἐμεῖς νά συνηγορήσουμε γιά τά «δυό βιβλία γιά

μικρά καί ὄχι μόνο παιδιά πού εἶναι γραμμένα τελείως διαφορετικά ἀπό τόν Νίκ Μάρβελ», τῆς Γαλάτειας Σουρέλη καί τῆς Μυρσίνης Βιγγοπούλου. Πρόκειται γιά «δυνατά ὄπλα» στήν ἐκπαίδευση τῶν παιδιῶν μας «ἐντός» καί «ἐκτός τῶν τειχῶν». Τά θεωροῦμε -αὐτά καί τόν Νίκ Μάρβελ- ἀπαραίτητα! Ὅπου δέν «δουλεύει» τό ἓνα, μπορεῖ νά «δουλέψει» τό ἄλλο. Δέν ἀποκλείουμε κανένα. Ὅλα εἶναι εὐλογημένα μέσα στήν Ἐκκλησία καί διαπαιδαγωγοῦν κατά περίπτωση. Καί τά «θετικά ἐνεργητικά πρότυπα βίου» καί τά «ἀμυντικά πρότυπα στίς δυνάμεις τοῦ κακοῦ»... Στόν πόλεμο χρησιμοποιοῦμε καί ρουκέτες, ἀλλά καί ἀντιαρματικές νάρκες... Κατά περίπτωση!

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΕΣ ΕΚΠΟΜΠΕΣ

Από τό Ραδιοφωνικό Σταθμό τής Έκκλησίας τής
Ελλάδος, 89,5 FM, μεταδίδεται ή έκπομπή:
«Άλλοτρίωση δόγματος - άλλοτρίωση ήθους». Σάββατο, 17.00-17.30.
Έπιμελεϊται καί παρουσιάζει ό Πρωτοπρ. π. Βασίλειος Γεωργόπουλος.

Από τό Ραδιοφωνικό Σταθμό τής Πειραϊκής Έκκλησίας, 91,2 FM,
μεταδίδονται οί έκπομπές:

α) «Άντιαιρετική Δράση». Σάββατο, 14.15-15.00.

Έπιμελούνται καί παρουσιάζουν
ό Πρωτοπρ. π. Κυριακός Τσουρός καί ό κ. Δημ. Κόκκορης.

β) «Σεμινάριο Όρθοδόξου Πίστewς», Σάββατο, 18.00-19.00.

(Άναμεταδίδονται οί όμιλίες πού πραγματοποιοῦνται στό Ένοριακό
Κέντρο του Ι. Ναού Άγίας Παρασκευής Αττικής, κάθε Κυριακή).

Ίστοσελίδα τής ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ:

www.ecclesia.gr, e mail: ierasynodos@ecclesia.gr

Ίστοσελίδα τής ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ:

www.ecclesia.gr/greek/holysynod/committees/heresies/HERESIES.HTM

e mail: aireseis@gmail.com τηλ. 210 7272240-3, fax: 210 7272244

Ίστοσελίδα τής Π. Ε. Γ.: www.ppu.gr τηλ. 210 6396665, fax: 210 6082219

Κυκλοφόρησε το 3ο βιβλίο της σειράς του «Νικ Μάρβελ»

Ο ΝΙΚ ΜΑΡΒΕΛ ΚΑΙ ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Η επιτυχία που έχουν τα βιβλία φαίνεται καθαρά στο Internet:
Στο λήμμα «Νικ Μάρβελ», το Google στις 30/1/2012 έδινε **14.800** hits,
ενώ στα λήμματα «Νικ Μάρβελ» και «νησί της Αφροδίτης» μαζί, έδινε
15.800 hits. Αξίζει να κάνετε μια δοκιμή κι εσείς.

Ο Νικ Μάρβελ είναι ένα μυθιστόρημα, όμως ένα μυθιστόρημα
αλλιώτικο από τ' άλλα.

Είναι γραμμένο για παιδιά, αλλά, όπως λέει κι ο μεταφραστής του, για
παιδιά από 9 μέχρι και 99 ετών.

Είναι γραμμένο για τα παιδιά της γενιάς αυτής και μέσα σ' αυτό, τα νέα
παιδιά μπορεί να συναντήσουν τον εαυτό τους, με τα καλά του και την
ασχήμια του κι ίσως στο τέλος να θελήσουν ν' αξιοποιήσουν τα καλά.
Ο «Νικ Μάρβελ» είναι ένα «μοντέρνο» βιβλίο, που μιλά στα σημερινά
παιδιά στη γλώσσα τους, στη γλώσσα, που αυτά καταλαβαίνουν και
μέσα από τη γλώσσα αυτή περνά κάποια άλλα πράγματα, που τα
σημερινά παιδιά ίσως δεν άκουσαν ποτέ κι ίσως δεν φαντάζονται καν
ότι υπάρχουν.

Ο «Νικ Μάρβελ» γράφτηκε για σένα και για το παιδί σου, αλλά ειδικά
γράφτηκε για το παιδί του «γείτονα» και θα μπορούσες να κάνεις
«ιεραποστολή» χαρίζοντάς το.

Κάποια από τα γεγονότα και τα πρόσωπα πού εμπλέκονται στο «μύθο»
είναι φανταστικά, κάποια άλλα όμως όχι, κι από εσένα εξαρτάται να
βρεις τελικά την άκρη.

Αξίζει να το διαβάσεις το «μυθιστόρημα» αυτό.

Θα σου λύσει πολλά ερωτήματα, πριν σου δημιουργήσει καινούργια!

Πώληση χονδρική (για βιβλιοπωλεία) & λιανική: Εκδόσεις Σταμούλη Α. Ε. Τηλ.: **210 5238305**.

Αποστολές «επί αντικαταβολή»: Τηλ.: **210 6396665**.

π. ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΤΣΟΥΡΟΥ Δρ. Θ.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Ο ΝΕΟΠΑΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ»

«... Τό φαινόμενο του “νεοπαγανισμού”, ως μιᾶς ἀπό τίς πολλές “ἀτραπούς” τῆς “Νέας Ἐποχῆς”, δημιουργεῖ σύγχυση στους Ὀρθόδοξους Ἕλληνες καί ἀποτελεῖ ἕνα σοβαρό ποιμαντικό πρόβλημα καί ὄχι μόνο.

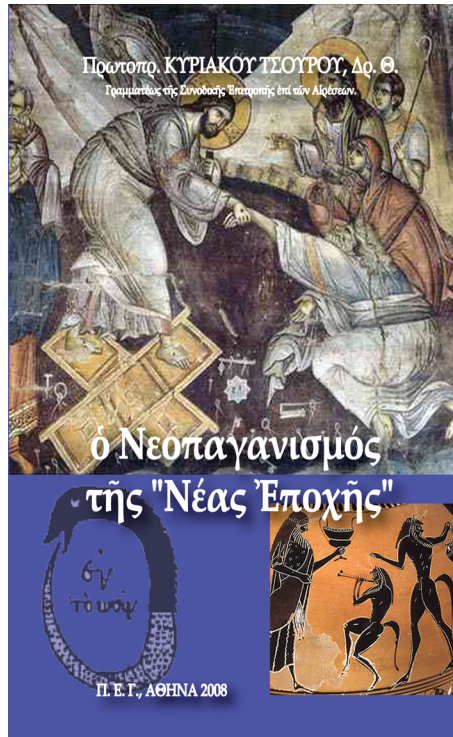
Τό σύνθημα, πού ἀκούγεται στόν “χώρο” αὐτό:

“ἢ Ἕλληνας ἢ Χριστιανός”, καίτοι γιά μᾶς οὐσιαστικά εἶναι ἕνα ψευδεπίγραφο δίλημμα, δέν πρέπει νά ὑπερεκτιμᾶται, ἀλλά οὔτε καί νά ὑποβαθμίζεται.

Πολύ περισσότερο, ὅταν τά Ἑλληνικά “ἀρχαιολατρικά” ρεύματα δραστηριοποιοῦνται ὡς ἕνας “νέος ἀντιχριστιανισμός” καί, σέ ἀρκετές περιπτώσεις, μέ ἔντονο ἐθνικιστικό χαρακτήρα.

Ἡ ἀντιπαράθεσή τους πρὸς τόν Χριστιανισμό συνοδεύεται συχνά ἀπό φανατισμό καί ἀκρότητες, προκατάληψη, ἀπειλές καί ὕβρεις, ἀπαξιωτικές ἐκφράσεις, ἀνεπίτρεπτους χαρακτηρισμούς, ὑπερβολές, διαστρεβλώσεις, ἀβάσιμους ἰσχυρισμούς καί ἔλλειψη ἐπιστημονικῆς τεκμηρίωσης τῶν λεγομένων καί γραφομένων.

Χρησιμοποιοῦν διχαστικά συνθήματα, πού ἀπειλοῦν νά πλήξουν τήν ἐθνική μας ὁμοψυχία καί νά διχάσουν τούς Ἕλληνες σέ “Ἕλληνες” καί “Χριστιανούς”».

Σελίδες: 696. Τιμή λιανική: 25 €.

Πώληση χονδρική (γιά βιβλιοπωλεῖα) & λιανική: Ἐκδόσεις Σταμούλη Α. Ε., τηλ.: 210 5238305.

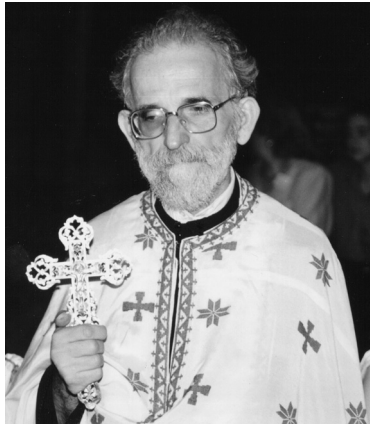
Γιά ἀποστολές «ἐπί ἀντικαταβολῆ»: Τηλ.: 210 6396665, Fax: 210 6082219.

ΟΜΑΔΕΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΣΚΗΝΙΚΟΥ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Λειτουργοῦν καί ἐφέτος, στά πλαίσια τῆς Π. Ε. Γ., οἱ ἐξῆς Ὅμαδες Μελέτης τοῦ Σκηνικοῦ τῶν Αἱρέσεων καί τῆς Παραθρησκείας:

1. Ὅμαδα Μελέτης τῆς ἱστορίας, ἐξέλιξης, διδασκαλίας καί δράσης τῆς Ἐταιρείας «Σκοπιά» τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά». Κάθε Πέμπτη, 5.00' -7.00' μ.μ.
2. Ὅμαδα Μελέτης τοῦ σκηνικοῦ τῆς «Νέας Ἐποχῆς» (Γκουρουϊστικές, Ἀποκρυφιστικές, Ἐναλλακτικές, Νεο Γνωστικές, Σατανιστικές κ.λπ. ὁμάδες). Κάθε Πέμπτη, 7.00' -9.00' μ.μ.

Τά Μαθήματα πραγματοποιοῦνται σέ αἴθουσα τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς (Ἀποστόλου Παύλου 10, δύο δρόμους δεξιά, μετὰ τήν Ε. Ρ. Τ.). Τηλ. ἐπικοινωνίας: 210 6396 665.

**ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου
και συνεργατών του**

1. «Ἡ Ὁρθοδοξία μας».
2. «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη-Λατρεία- Ζωή».
3. «The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life».
4. «Ἡ ἀστρολογία στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
5. «Ποιμαντικὴ ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας».
6. «Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καὶ παραχριστιανικῶν ομάδων», (ἔκδ. Γ΄).
7. «Πεντηκοστιανοὶ καὶ Ὁρθοδοξία».
8. «Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη θεώρηση τοῦ Κακοῦ», (ἔκδ. Β΄).
9. «Ἀποκρυφισμὸς, Γκουρουϊσμὸς, “Νέα Ἐποχὴ”», (ἔκδ. Γ΄).
10. «Διαλογισμὸς ἢ προσευχή; Ὁρθόδοξη θεώρηση».
11. «Ἡ Λατρεία τῆς “Σκοπιᾶς”», (τόμος Α΄).
12. «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καὶ Ὁρθοδοξία», (τόμος Γ΄).
13. «Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σὲ δρόμους τοῦ Ἐωσφόρου».
14. «Νεοφανεῖς αἱρέσεις-Καταστροφικὲς Λατρεῖες στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
15. «Ἐγκληματικὸ δόγμα. Ἐμπειρίες πρώην σατανιστῶν».
16. «Ὁμάδες ἀσυμβίβαστες μετὰ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη», ἔκδ. Ζ΄ Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως (Ἀλίαρτος 20-26/9/1995).
17. «Ναζισμὸς μετὰ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὁλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καὶ παραθρησκευτικῶν ομάδων».
18. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων. Προβληματικὴ καὶ στρατηγική».
19. «Νεοσατανισμὸς. Ὁρθόδοξη θεώρηση καὶ ἀντιμετώπιση».
20. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας. Πρακτικὸς ὁδηγὸς γιὰ τὴν οἰκογένεια».
21. «Τὸ Νόημα τῆς ζωῆς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
22. «Καταστροφικὲς λατρεῖες στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ νομικὴ ἀντιμετώπισή τους».
23. «Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία».
24. «Ρωμαιοκαθολικισμὸς, Προτεσταντισμὸς καὶ Ὁρθοδοξία».
25. «Ἀφιέρωμα στὸν π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο» ἔκδ. Π.Ε.Γ.
26. Μοναχῆς Ἀντωνίας, «Νεοπεντηκοστιανοὶ στὴν Ἑλλάδα», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
27. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θρησκευτικὴ Ἐλευθερία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
28. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θεοσοφία - “Νέα Ἐποχὴ”», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
29. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Σχεδιάγραμμα Ὁρθόδοξου Κατηχήσεως», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
30. Ἰωάννου Μηλιῶνη, «Ναὶ ἢ ΟΧΙ στὸ Χάρι Πότερ;», ἔκδ. Π.Ε.Γ. (ἔκδ. Δ΄).
31. Λεωνίδου Ἰ. Φιλιππίδου. «Ἡ Παγκόσμιος προσδοκία Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
32. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Ἑβδομάς», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
33. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Γενικὴ θεώρηση, (τεῦχος 1ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
34. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Καμπάλα κ.λπ. (τεῦχος 2ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
35. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλημεῖα» (τεῦχος 3ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
36. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀποκρυφιστικὲς Ὁμάδες», Ροδόσταυροι κ.λπ. (τεῦχη 4ο-10ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
37. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Νεοαποκρυφισμὸς», (τεύχη 11ο-15ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
38. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Μαγεία», (τεύχη 16ο-20ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
39. «Σατανιστικὲς παγίδες» (σειρά Β΄), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
40. Κυριακοῦ Κυριαζόπουλου, «Σαιεντολογία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
41. Κωνσταντίνου Χολέβα, «Ποιοὶ καὶ γιατί ἀμφισβητοῦν τὴν Ἑλληνορθόδοξη παράδοση;», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
42. Ἄννας Μπουρδάκου, «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά. Ἀπὸ τό Α στὸ Ω», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
43. π. Κυριακοῦ Τσουροῦ, «Ὁ Νεοπαγανισμὸς τῆς “Νέας Ἐποχῆς”», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
44. Χρήστου Ταγαράκη, «Εἶναι ἡ γιόγκα σωματικὴ ἀσκήση-γυμναστική;», ἔκδ. Π.Ε.Γ.

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων ποὺ συνιστοῦμε

1. «Ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ ἀσυμβίβαστη μετὰ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη», ἔκδ. Π.Ε.Γ Βορείου Ἑλλάδος, (ἔξαντλήθηκε). Ὑπάρχει στὴν ἱστοσελίδα: www.orthodoxnet.gr/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=41
2. Μοναχοῦ Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη, «Σύγχρονες Αἱρέσεις. Μιὰ πραγματικὴ ἀπειλή», ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 2310 222511).
3. Βουδιστικὲς αἱρέσεις στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 2310 222511).
4. Μ. Ε. Johnes, α) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ ὁ πόλεμος μετὰ τὸ θηρίο», β) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ ὁ μαρμαρωμένος βασιλιάς», γ) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ τὸ νησί τῆς Ἀφροδίτης», ἔκδ. Κ. Ε. Δ., Ἰ. Ν. Ἁγίου Νικολάου Πατρῶν (τηλ. 2610 275022).

Τὰ βιβλία διατίθενται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δὲν τὰ βρίσκετε μπορεῖτε νὰ ἀπευθυνθεῖτε στὴν Π.Ε.Γ, τηλ. 210 6396665, προκειμένου νὰ σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπὶ ἀντικαταβολῇ.